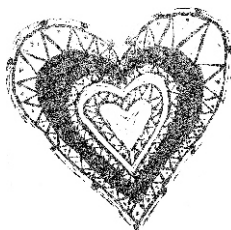

Glasila učencev
OŠ Miklavž na Dravskem polju

MIK

Šolsko leto 2011/2012

MIK

Glasilo učencev
OŠ Miklavž na Dravskem polju

Glavna urednica: Katarina Paska

Uredniški odbor: Boštjan Čander, Ana Poštrak, Alex Premzl, Aljaž Verbek, David Vabšek, Živa Sovič, Lara Rantuša, Žiga Bajrič, Alex Lobenwein, Kevin Korošec

Mentorica: Marija Kolarič

Oblikovanje: Matjaž Žuran

Tisk: OŠ Miklavž na Dravskem polju

Naklada: 200 izvodov

Maj 2012

Vsa likovna dela učencev in fotografije, objavljene v glasilu MIK, so nastale v šolskem letu 2011/2012 pri pouku, ob dnevih dejavnosti in projektih.

Misel za popotnico ...

Srce je bogastvo, ki se ne prodaja in ne kupuje, marveč daruje. (Flaubert)

NOVO ŠOLSKO LETO, NOVE DOGODIVŠČINE

Spet se je začelo. Tako kot lani in vsa leta prej. Govorim o šolskem letu, ki je tudi letos v šolo popeljala veliko učencev in učenk vseh starosti. Po prijetnem in toplem počitniškem oddihu smo se učenci 1. septembra znova srečali v naši šoli. Čas je bil namenjen pripovedovanju o morskih in sončnih počitniških doživljajih. Verjetno je še marsikomu v ušesih šumel zvok morja in ptic, morda je imel kdo še kakšno zrno soli v lasišču ... A vsega lepega in brezskrbnega je enkrat konec. Tudi za tiste, ki so se še lani brezskrbno zabavali v vrtcih, ob igračah in prijateljih ter živeli še polno otroško življenje. Da, govorim o prvošolčkih, ki so letos prvič prestopili prag šole, okoli vratu obesili rumene rutice ter ponosno, a z majhnimi koraki vstopili v šolski svet. Meni pa se dogaja prav nasprotno, kajti letos sem še zadnjič, devetič, prestopila osnovnošolski prag, z velikimi koraki, polnimi novih pričakovanj, dogodivščin, ki jih brez mojih sošolk in sošolcev ne bi bilo. In novo šolsko leto se je začelo zelo aktivno. V MIK-u boste lahko prebrali, kako lepo smo pozdravili prvošolčke, se rekreirali na športnih dnevih, se učili na geografski učni poti, si ogledali znamenitosti Slovenije ... Še marsikaj boste našli v tem našem šolskem glasilu. Prelistajte ga. Želim vam prijetno branje.

Odgovorna urednica: Katarina Paska, 9. a

Avtor risbe: Anej Gaši Kermel, 2. b

Dragi bralci!

Naj vam bo branje zabavno, prijetno in zanimivo.

PRED VAMI SO NASLEDNJE VSEBINE ...

Ravnateljica šole prejela Šilihovo priznanje

Septembra so se znova odprla šolska vrata

Glej s srcem in videl boš

S knjigo na pot

Drugi šolski utrinki

Za bistre glave

Lestvice najbolj priljubljenih

Sončni zahod, Barbara Gutman, 3. b

RAVNATELJICA ŠOLE PREJELA ŠILIHOVO ODLIČJE

V dvorani Narodnega doma Maribor je bila 14. oktobra svečana podelitev Šilihovih odličij, posebnih priznanj za uspešno delo zaposlenih na področju vzgoje in izobraževanja v vrtcih in osnovnih šolah. Med letošnje nagrajence se je zapisala tudi gospa Dušanka Mihalič Mali, ravnateljica naše šole, ki je svojo poklicno pot začela kot učiteljica športne vzgoje. V času poučevanja je v šolo uvedla tečaje smučanja za učence 5. razredov in ves čas skrbela za športni utrip šole. Z učenci se je udeleževala mnogih atletskih tekmovanj, spodbujala pohodništvo in bila vaditeljica plavanja. Pod njenim mentorstvom so ekipe dekliške odbojke na tekmovanjih dosegale zavidljive rezultate in segale po najvišjih državnih priznanjih. Opravljala je tudi

delo šolske pedagoginje in objavljala članke v strokovnih revijah. Poučevala je državljansko vzgojo in etiko, kasneje verstva in etika. Svoje znanje je prenašala na mlajše generacije tudi kot mentorica študentom začetnikom in mladim raziskovalcem v šoli. Bila je sindikalna zaupnica v šoli in predsednica Sveta šole. Kot ravnateljica zelo uspešno vodi življenje in delo šole. Učenci in zaposleni jo spoštujejo tudi zaradi njene strokovnosti, doslednosti, ustvarjalnosti, poštenosti, prijaznosti ter zaradi njene pripravljenosti prisluhniti vsakomur ob vsakem trenutku. Mladi novinarji smo bili zelo počaščeni in veseli, ker smo se lahko ob tako pomembnem dogodku, kot je podelitev Šilihovega odličja, pogovarjali z našo gospo ravnateljico.

Gospa ravnateljica, sprejmite tudi naše iskrene čestitke. Zanima nas, kako ste se počutili, ko ste izvedeli, da boste prejeli Šilihovo odličje, in kako ste se počutili na svečani podelitvi?

»Hvala za čestitke. Ko sem izvedela, da dobim Šilihovo priznanje, sem bila najprej ponosna na kolektiv, ki zna opaziti in ceniti trud ter delo svojih sodelavcev. Menim, da je med njimi še nekaj takih, ki si tudi zaslužijo to priznanje.

Na sami podelitvi mi je največ pomenila podpora sodelavcev, ki so mi jo izkazali s svojo prisotnostjo. Bila sem vesela, da je bila ob meni tudi moja družina. S svojo podporo pa mi je dan naredil še bolj svečan tudi župan Občine Miklavž.«

Kako ste se počutili, ko ste kot mlada učiteljica prvič stopili pred učence?

»To je bilo leta 1981 na OŠ Kamnica, ko sem bila stara 21 let. Učenci, ki sem jih poučevala, so bili stari štirinajst oziroma petnajst let, kar pomeni, da je med nami bila majhna starostna razlika. Ker je pa to bila celodnevna šola, sem športno vzgojo poučevala tudi v nižjih razredih. Z učenci sem se dobro razumela.«

Zakaj ste se odločili za poučevanje športne vzgoje?

»Že od 6. razreda osnovne šole je bilo poučevanje športne vzgoje edina moja želja. To delo se mi je zdelo razgibano, dinamično in takšno, pri katerem se mora učitelj prilagoditi posebnostim vsake nove generacije otrok. In to je tudi izziv za življenje. V gimnazijskih letih sem razmišljala tudi o možnosti študija biologije ali kemije, a je bila želja po poučevanju športne vzgoje močnejša.«

Skrbeli ste za športni utrip naše šole in veliko storili na športnem področju.

»Šport je bil moj način življenja. V času študija sta mi bila najbližja alpsko smučanje in plavanje. Ko sem začela poučevati, sem na prvo mesto postavila smučanje in tako sem učence OŠ Miklavž na Dravskem polju popeljala na prve smučarske tečaje. V te so bili vključeni učenci petih razredov, ki so se nato sami odločili, ali bodo s smučanjem v življenju nadaljevali ali ne.

Ker pa so si v kraju želeli še drugih športnih dejavnosti, sem za dekleta organizirala ure odbojke. Takrat sem se z dušo in telesom, kljub temu da se nikoli prej nisem ukvarjala z odbojko, posvetila odbojki. Dekleta, ki so se udeleževala rednih ur športne vzgoje in ur interesnih dejavnosti, so dosegala zelo lepe rezultate. Dvakrat so bile druge na državnem finalu, enkrat so osvojile naslov državnih prvakinj, petkrat tretje mesto, vsako leto pa so se uvrstile v finale.«

Opravljali ste tudi delo šolske pedagoginje. Kakšni so spomini na ta leta?

»V času odsotnosti socialne delavke mi je takratni ravnatelj, gospod Zobec, predlagal, naj začasno prevzamem njeno delo.

Ker sem vedela, da je to le začasno, sem se počutila sproščeno. Zame je to bil spet eden izmed izzivov, a sem spoznala, da se bolje počutim pri izvajanju dela v razredu kot v pisarni. V tistem obdobju, 1991/1992, smo preživljali težke čase. Vojna je takrat iz svojih domov pregnala ljudi, ki so se zatekli v našo državo in tako se je tudi na naši šoli oblikovala skupina otrok beguncev. Delo z njimi, in to da sem jim lahko pomagala, je v meni pustilo najlepše spomine.«

Ali se učenci, ki ste jih poučevali včasih, razlikujejo od nas?

»Ne, vsi ste otroci, v katerih vedno poskušamo odkrivati pozitivna in močna področja. Med vami je vedno več radovednih otrok, ki imate pred seboj tudi začrtane cilje. V šoli vam posredujemo znanje, vas usmerjamo, da sami prihajate do spoznanj. V devetih letih šolanja vas želimo opremiti za življenje.«

Na kaj ste kot ravnateljica šole najbolj ponosni?

»Na svoj kolektiv.«

Kako preživljate prosti čas?

»Prosti čas, ki ga imam vedno manj, najraje preživim s svojo družino. Ob sobotah in nedeljah še posebej uživam v kuhanju. Takrat pogostim svojega moža ter sina in njegovo partnerko. Včasih mi je bilo kuhanje odveč, sedaj pa mi to pomeni pravo sprostitev.

Večkrat pa se z možem odpraviva tudi v planine.«

Radi potujete? Kateri kraji so vam posebej všeč?

»Rada potujem. V mladih letih sem s sinom potovala po športnih poligonih sveta, v »zrelih« letih sva z možem skoraj obletela oblo, še

posebej pa se rada udeležim izletov, na katere se odpravim s svojim kolektivom. Veliko veselja, smeha, dogodivščin in še česa doživimo skupaj. Nazadnje smo potovali po Italiji, ki ima bogato kulturno dediščino. V Italiji vedno odkrijem nekaj novega, kar pritegne mojo pozornost, pa naj tja potujem sama ali s kolektivom. Takoj za Italijo sta mi najbolj všeč Grčija in Španija – predvsem zaradi svojega temperamenta in kulture.«

Kaj bi svetovali mladim?

»Pomembno je, in mislim, da tudi dobrodošlo, da mladi pridobivajo znanje od starejših. Pomembno je, da starost cenimo kot modro in bolj jasno, manj zaletavo, eminenco, ki nam s svojimi vedenji lahko podari neprecenljivo zakladnico podatkov in predvsem izkušenj. Seveda moramo stvari delati po svoje in popolnoma na novo, a to, da kaj prej slišimo in včasih celo poslušamo, je samo sposobnost, ki jo moramo pri sebi negovati in ne zavračati s tistim, češ, kaj pa ta ve. In veste, kaj je najhuje? Da šele leta pozneje vidimo, kako nam je tisti pomembni starejši govoril pametne reči, in namesto da bi, karikiram, takrat sedeli s svinčnikom in blokom ob njem in si zapisovali vse, kar nam bo povedal, danes v mislih lovimo le končke biserov, ki nam jih je dobrohotno nizal. Pa nismo preveč pozorno poslušali. Žal.

Moje priznanje je tudi priznanje kolektivu, saj jim znam prisluhniti.

Vem, da je mladost trend, a mislim, da je večja vrednost v vseh generacijah in da je sreča, če sami doživite(mo) vsa obdobja. Če smo le dovolj pametni, da jih znamo pravilno in včasih tudi letom primerno užiti.

Zato – prisluhnite tudi vi nam, veliko vam še lahko povemo.«

Gospe ravnateljici se zahvaljujemo za prijetne trenutke, ki smo jih preživeli v njeni družbi. Želimo, da še naprej tako prijazno prihaja med nas in da z nami deli iskrene, pozitivne misli ter dobronamerne nasvete.

Katarina Paska, Ana Poštrak, Živa Sovič, Lara Rantuša, Žiga Bajrič, Alex Lobenwein

1. SEPTEMBRA SO SE ZNOVA ODPRLA ŠOLSKA VRATA

Po dveh mesecih počitnic se je spet začel pouk. Ob besedah 'prvi šolski dan' se verjetno večina učencev spomni na deset mesecev pouka, na ocene, učitelje, učenje.

Prvi september pa je bil poseben dan še zlasti za prvošolčke. S starši so se zbrali v naši jedilnici. Učenke in učence prvih razredov so pričakale tudi učiteljice: Edita Grašič in Marjana Petko (1. a), Ana Otič in Zorka Kirbiš (1. b), Ksenija Detiček in Vesna Kramberger (1. c).

Lepo in prisrčno sta jih pozdravila tudi gospa ravnateljica Dušanka Mihalič Mali in župan Občine Miklavž, gospod Leo Kremžar, učiteljica Ksenija Detiček pa jim je povedala pravljico Šola ni zame. V dobro voljo jih je spravljal tudi čarodej, ki jih je razveseljeval s svojimi čarovniškimi triki in vragolijami.

Po končani prireditvi so se prvošolčki s svojimi razredničarkami odpravili v učilnice, kjer so jih na klopih že čakale rumene rutice, kresničke, knjige, Švigazajčki, da o slastnem sladoledu, ki so si ga lahko še kasneje privoščili, niti ne govorimo. Prepričani smo, da jim je bilo lepo. Naj se tako počutijo vse šolsko leto.

Fotografije od zgoraj navzdol: 1.a, 1.b, 1.c

RAZMIŠLJANJE DEVETOŠOLCEV NOVA ALINEJA MOJEGA ŽIVLJENJA

Osnovna šola. Kaj sploh to pomeni? Osnovna definicija verjetno govori tako: »Je uradna ustanova za pridobivanje osnovnega znanja.« Vendar, tukaj zraven delovnih navad, odgovornosti in drugih resnih stvari oziroma izkušenj pridobiš nekaj izredno pomembnega – izkušnjo. Ta izkušnja je fenomenalna, neponovljiva, globokoumna, abstraktna in je tvoja, naša. Ta izkušnja je prav tako dvoumna, ker tudi iz osebe s kančkom samozavesti in pomoči drugih naredi iz tebe kritično, spontano osebo, ki na bazi lastne izkušnje pomaga drugi osebi, da jo prejme. Ali ni torej ironija, da smo si ljudje različni, čeprav izkušnja bazira na istih avtoritetah? Ne, saj ima vsak drugačno izkušnjo. Moja je polna upanja, veselja oziroma prešerne volje in predstavlja nekaj zelo pomembnega – življenje. Upam, da bom s kreativnostjo v srednji šoli to izkušnjo lahko razvijal dalje na isti emocionalni ravni.

Jan Satler, 9. a
Labod, Nina Gangl, 3. b

Kmalu bom zapustil Osnovno šolo Miklavž na Dravskem polju. Tega se zelo dobro zavedam. Po eni strani se tega že veselim, po drugi pa mi je žal, da jo zapuščam. Žal mi bo za to šolo. Tukaj imam prijatelje, ki so mi pomagali, če česa nisem razumel, in so mi vedno stali ob strani. Šolo bom pogrešal tudi zato, ker so na njej dobri učitelji, ki te razumejo in ti pomagajo, če jih prosiš za pomoč. Seveda sem pa tudi vesel, ker zapuščam te osnovnošolske prostore, zato ker me čakajo novi izzivi v življenju.

Na šolo nimam le najlepših spominov. Na moj prvi šolski dan se je namreč zgodil najbolj grozen dan v mojem življenju. Za rakom je zbolela najboljša oseba na svetu – moja babica.

V šoli sem spoznal nove prijatelje, ki jih bom pogrešal, posebno sošolke, ker so lepe.

Tadej Bogovič, 9. b

Zdaj obiskujem deveti razred in šolsko leto se bliža h koncu. Veselim se konca ocenjevalnega obdobja, a hkrati vem, da temu sledi tudi konec osnovne šole.

Ali se naj konca zares veselim ali naj bom žalostna ali naj se ga celo bojim? Res komaj čakam na počitnice, toda prav dobro vem, da konec mojega osnovnošolskega življenja pomeni tudi to, da marsikaj ne bo več tako, kot je sedaj. Vem, da se z nekaterimi sošolci in prijatelji kmalu več ne bom videvala, vem pa tudi, da bom kmalu spoznala nove prijatelje, za katere le upam, da me bodo iskreno spremljali v življenju. Zdi se mi, da je strah ob misli na konec običajen, saj ne vem, kakšna bo moja prihodnost. Novi prijatelji, druga šola, novi profesorji ... To so misli, ki mi v teh dneh krožijo po glavi.

Blizu sem koncu tega devetletnega poglavja. S seboj bom odnesla veliko lepih spominov in znanja. Svojim sošolcem in sebi želim lep začetek novega dela življenja.

Tamara Kraljič, 9. a

Vsak večer, ko pomislim na to, da je še dober mesec dni do konca osnovne šole, me zaboli. Po eni strani se veselim, da odhajam v srednjo šolo, po drugi strani pa vem, da bom morala spoznavati nove učitelje, nove sošolce, morala se bom navaditi novega okolja. Sošolci, s katerimi sem hodila v osnovno šolo do devetega razreda,

mi bodo za vedno ostali v spominu. Najbolj bom pogrešala naš smeh, družbo in naše prijateljstvo. Vedno, ko bom srečala katerega bivšega sošolca ali sošolko, se bom spomnila na naše skupno življenje v šolskih klopih, na družbo in prijateljstvo.

Nataša Pajtler, 9. b

Sem učenka 9. razreda in se bom v naslednjem šolskem letu vpisala na 2. gimnazijo v Mariboru, v športni oddelek.

Zanima me druga šola, nov vonj, novi kotički, novi prijatelji, nova ljubezen, a tudi novi učitelji. Po drugi strani mi pa gre na jok, ko se spomnim lepih stvari iz nižjih razredov, smejim se starim ljubeznim. Najbolj bom pogrešala pogovore s prijateljicami pri malici. Strah me je nove šole. Veliko dvomov imam v glavi. Kaj če me ne bodo marali? Ali sem se prav odločila? Pričakujem, da se bom na drugi šoli najbrž sprva počutila osamljeno, kasneje pa bom gotovo spoznavala nove ljudi, nove osebe in nove »face«. Skupaj bomo športniki, ki bomo garali tudi za svoje uspehe.

Eva Skaza, 9. a

Devet let je minilo, odkar sem prvič stopila skozi vrata, na katerih je pisalo 1. razred. Na začetku sem bila polna pričakovanj ter sanj o učenju, nalogah, a sem kmalu spoznala, da ni vse tako brezskrbno, kot se mi je zdelo.

Leta so minevala in vedno več je bilo stvari, v katere sem morala vložiti veliko svojega časa. Čeprav bi se raje družila s prijatelji, je mamin glas dal jasno vedeti: »Šola je na prvem mestu,« kar mi, seveda, ni bilo všeč.

Zdaj, ko sem že dvakrat menjala šolo, se mi ni več težko prilagoditi novemu okolju, novim izzivom in nalogam. Z veseljem sem jih pripravljena sprejeti in tako tudi komaj čakam, da se vpišem v Srednjo šolo za oblikovanje v Mariboru, program Medijski tehnik. Bolj ko gledam v prihodnost, raje obujam spomine na preteklost, na spomine v tej šoli. Nekateri spomini so lepi, nekateri slabi. Novo okolje, nov začetek, pravijo. Jaz se ob teh besedah nasmehnem in pravim: »Kaj ni to tisto, na kar si čakala tako dolgo, na stopničko višje, na krila, ki te ponesejo v izobrazbo?«

Nina Zevnik, 9. a

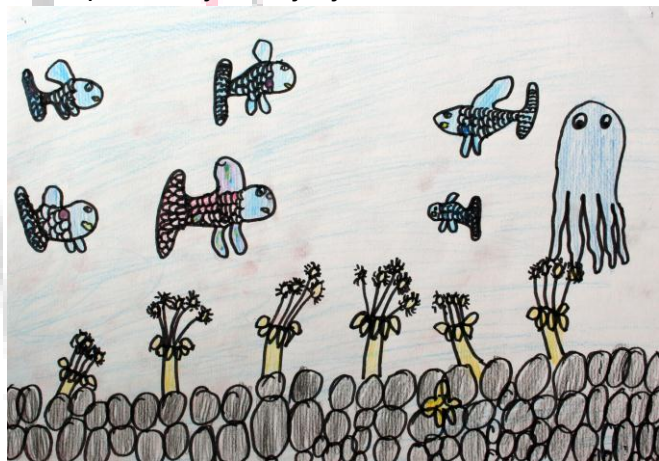
9. a

9. b

GLEJ S SRCEM IN VIDEL BOŠ

Srce, srce, srce ... neštetokrat izrečena in opevana beseda. Beseda, ob kateri človek pomisli na marsikaj. Spomni se svojega bližnjega, ljubljenega, mnogi pa najprej pomislijo na mišico, ki poganja kri po žilah. V vseh pomenih pa ob besedi SRCE pomislimo na nekaj lepega. Srce živi z ljudmi na vseh korakih in brez srčnosti si ne znam predstavljati življenja.

Moč srca se čuti vsepovsod, tudi v naši šoli. In tako smo se v mesecu septembru odločili za projekt »Motiv srca v ljudskem izročilu in sodobnosti«, ki se je zaključil 7. februarja s krajšo predstavitevjo dela. Zaključek projekta smo želeli povezati tudi s slovenskim kulturnim praznikom. Dan pred zaključno predstavitevjo projekta smo imeli kulturni dan na temo motiv srca. Najprej smo si ogledali slovenski črno-beli romantični film Vesna. Ob zanimivem dogajanju na filmskem platnu smo spoznali, kakšno je bilo osvajanje deklet nekoč.

Nato smo se učenci vključili v skupine, v katerih so nastajali različni izdelki. Nekateri so pisali pesmi, zgodbice, izdelovali srca iz lecta, lesa, gline. Izpod spretnih prstov so nastajala stojala za serviete, lepi likovni izdelki, nekateri so pekli pecivo in poskrbeli, da se je sladki vonj širil po vsej šoli. Igralci so pripravljali igro, drugi so na internetu iskali besedo 'srce' v različnih jezikih, nekateri so risali srce s šestilom in ravnilom, nastajali so najrazličnejši plakati ... Jaz sem

sodeloval v pevskem zboru, kjer smo se pripravljali na prireditev ob zaključku projekta. Po končanem delu v ustvarjalnih delavnicah smo odšli domov.

Naslednji dan je bil torek, radostno pričakovani dan, ki je bil pester, čeprav je v dopoldanskem času pouk potekal po urniku. Popoldan pa je bil »naš trenutek«, saj smo namreč s kulturnim programom zaključili projekt »Motiv srca v ljudskem izročilu in sodobnosti«. Da gre zares, smo se povsem zavedeli takrat, ko so v šolo začeli prihajati starši. Najprej smo jim že ob vhodu v šolo polepšali dan z lepimi mislimi in z glasilom MIK, v katerih so bile zbrane pesmi in zgodbice, povezane s srcem in ljubeznijo.

Minute so tekle in vse bolj se je bližal začetek prireditve. Med nastopajočimi je naraščala napetost. Trema je dobila svoje razsežnosti. Avla šole se je vse bolj polnila in nato sta Katarina in Ana Marija, povezovalki programa, pozdravili vse prisotne. Po uvodnih besedah so se jima za mikrofonom pridružili ravnateljica šole, gospa Dušanka Mihalič Mali, župan Občine Miklavž, gospod Leo Kremžar, ter vodja projekta, gospa Ana Otič, ki so z nami delili lepe misli. Med povabljenimi gosti so bili tudi predstavniki Rdečega križa. Ravnateljica se jim je zahvalila za sodelovanje, jim čestitala ob 60-letnici ter jim izročila prispevek za zlati žebliček. V kulturnem programu so obiskovalci lahko prisluhnili lepim recitacijam, mislim o srcu in srčnosti, francoskim in angleškim besedam, si ogledali plesne točke ter ob dramatizaciji spoznavali izpovedovanje ljubezni nekoč in danes. Pevski zbor je zapel dve pesmi, ob zadnji, ki se je imenovala Dan ljubezni, pa so z nami zapeli tudi gledalci. Bilo je zelo lepo. Po predstavitvi našega dela so starši odšli v učilnice, kjer so se začeli roditeljski sestanki, nekateri pa so si vzeli čas še za prijeten pogovor v avli šole.

Vesel sem, da sem lahko sodeloval pri tem projektu.

Aljaž Verbek, 7.a

Avtorica risbe: Alja Šprah, 2. c

RAD IMAM MAMICO IN ATJA

Rad imam mamico in atja, ker sta prijazna. Ati mi dovoli igrati PSP DVA in računalnik. Mami ali ati in Lara me peljejo v šolo.

Matic Žalek, 2. c

RAZLOGI, DA IMAŠ NEKOGA RAD

Zakaj moraš nekoga imeti rad? Zakaj? Zato, ker vsak dober človek potrebuje nekoga, ki ga ima rad. Kdo ti bo pomagal, ko boš v stiski, potreben pomoči? Kdo bo tvoja rama, na kateri spet dobiš upanje? Kdo bo tvoj razlog, da narediš to ali ono? Kdo bo tvoj izhod v sili, ki te bo sprejel, ko te bodo vsi drugi zavračali? Kdo ti bo ponudil roko, ko boš na tleh? Kdo te bo spodbujal in ti pomagal? To so razlogi, da imaš nekoga rad in da ima nekdo tudi tebe rad.

Klemen Bedök, 9. b

Avtorica risbe: Ana Biškup, 2. b

NEKOGA MORAŠ IMETI RAD

Nekoga moraš imeti rad.
Nekoga, ki v srcu skriva zaklad,
ki ti stoji ob strani
in vse tvoje težave obrani.

Nekoga,
ki ti nikoli ne laže
in se iz tebe ne norčuje
in ki ti priskoči na pomoč,
tudi ko dežuje.

Mavricij Želimorski, 8. b

Avtorica risbe: Aneja Martan, 2. b

KO GA VIDIM, MI SRCE ZAIGRA

Ko vidim njega,
mi srce zaigra,
ljubezen v meni se prebudi
in mi v trebuščku metuljčke prebudi.

Zvezdice na nebu,
iskrice v očeh.
Ko pogledam te,
povem,
da ljubim te.

Žana Cobl, Damijana Bohl, 8. b

Avtor risbe: Luka Dukarič, 1. b

VSAKDO IMA NEKOGA RAD

Vsakdo ima nekoga rad. Mačke ribe, ljudje živali, predmete, osebe, športe ... Ljubezen je dana vsakemu človeku, le da vsakdo svojo ljubezen izraža na drugačen način. Eni dobijo rdeča lička, nekateri začutijo mravljince v nogah, začutijo preplah v trebuhu, tretje je sram. Vse to je ljubezen. Če ne bi bilo ljubezni, svet ne bi obstajal.

Tim Gojčič, 8. b

KAJ JE LJUBEZEN?

Ljubezen je, da se imamo radi in si pomagamo.
Prijazni smo drug do drugega.
Ljubezen je, da smo zaljubljeni.

Nik Urbas, 2. c

Ljubezen je, da se imamo radi in da smo prijatelji
ter da smo drug do drugega prijazni.
Ljubezen je, da fantek prinese punčki darilo.

Nika Milošič, 2. c

Ljubezen je lepa, ko ti srce močno bije. Zaljubljen si
v punco. Prinesi ji lectovo srce. Vsa darila bo
pobrala in ti jezik pokazala. Tega pa ne bo naredila,
če te ne bo zavrnila.

Tjaša Raušl, 2. c

Avtorica risbe: Ana Livija Partljič, 1. b

Ljubezen je zato, da pokažemo, koga imamo radi.

Srce pa zato, da smo prijazni do ljudi.

Ljubezen je zato, ker so nekateri fantje zaljubljeni v dekleta.

Žan Kavčič, 2. c

Zame je ljubezen nekaj, kar se ti zgodi malokrat v življenju. Ko se
zaljubiš, se poročiš z ljubljeno osebo ter živiš z njo.

Nika Breznik, 8. b

Ljubezen je takrat, ko imaš nekoga neizmerno rad in ko si blizu te
osebe, čutiš »metuljčke« v trebuhu. Ljubezen je takrat, ko nekoga
ljubiš.

Mavricij Želimorski, 8. b

Ljubezen je nekaj posebnega. To je težko opisati, ljubezen
moramo občutiti. Ko smo zaljubljeni, ne znamo šteti do tri.

Tim Skledar, 8. b

Avtorica risbe: Tija Veit, 2. c

Ljubezen razumem kot nekaj zelo lepega. Kot nekaj,
kar te spravlja v boljšo voljo. Lahko pa tudi v slabo,
če je oseba, v katero si zaljubljen, zaljubljena v
nekoga drugega. Zato je tudi ljubezen kot bolezen.

Patricia Nerat, 8. b

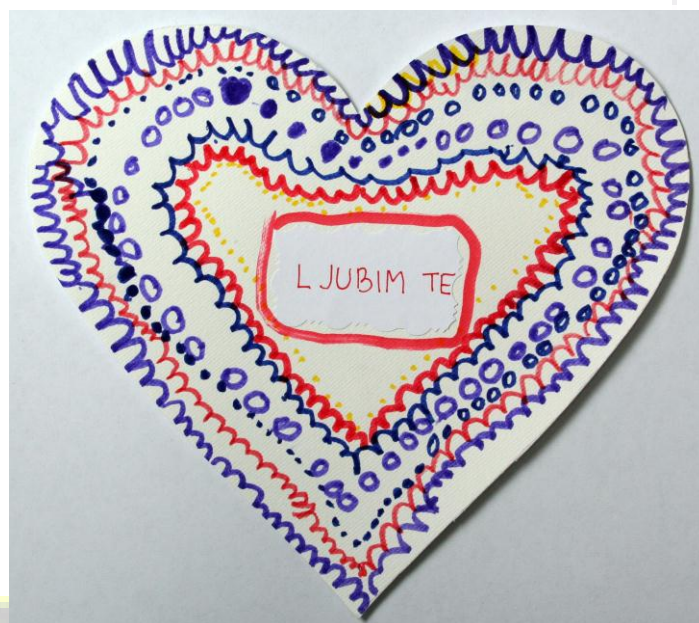
Ko smo zaljubljeni, smo veseli, želimo biti samo s
tisto osebo in tega nočemo takoj razkriti drugim.

Nino Vidovič, 8. b

Beseda ljubezen zame pomeni, da do ene osebe
čutiš nekaj posebnega. Vse želiš deliti samo z njo in
je ne zamenjaš za nič na svetu.

Damijana Bohl, 8. b

Avtor risbe: Žan Celcer, 1. b

Ko sem zaljubljena, ljubim samoto in se obnašam, kot da sem bolna.

Žana Cobl, 8. b

Ljubezen je zelo lepa stvar. Takrat se nam vse zdi lepo, najlepše.

Fatmir Berisha, 8. b

Ljubezen je, ko te mama objame in skupaj sedita objeta čez ramena.

Žan Kosednar, 8. b

Avtorica risbe: Gaja Siničič Rodeš, 1.b

LJUBEZEN

Ljubezen je to,
da imaš nekoga rad
in da se z njim igraš.

Brina Kurnik, 3. a

Ljubezen zažari,
ko se zaljubiš.

Nejc Hedl, 3. a

Rad imaš naravo,
zemljo in planet.

Maša Jeza, 3. a

Ljubezen je tista,
ki k tebi pride bog ve kdaj,
včasih pa uide.

Nace Siter, 3. a

Ko med fantom in punco srce
zažari,
takrat ljubezen velika se ti zdi.
Ljubezen je lepa beseda,
ki pride iz srca.

Patrick Breznik, 3. a

**Biti moraš srečen, da lahko nekoga osrečiš;
treba je nekoga osrečiti, da bi ostal srečen.
(Maeterlink)**

SRČEK

Srček, srček v zraku leti
in prenaša ljubezen na vse ljudi.
Ko zagleda na hribčku dva otoka,
se zavrti in ljubezen izpusti.

Ko ljubezen pade na otroka,
se zaljubita.
Ko se mrak spusti na mesto,
se srček utrujen
uleže v svojo posteljo.

Melisande Šneider Duret, 2. c
Avtorica risbe: Nuša Krajnc, 2.b

SRČEK

Srček mi bije, kadar tekam.
Srček mi bije, kadar sem vesela.
Srček mi bije, kadar sem prestrašena.
Srček mi bije, kadar dobim darilo.

Veronika Lončarič, 2. c
Avtorica risbe: Katarina Vogrin, 2. b

SRCE

Je mogoče, da je srce ljubezen
in deluje samo takrat, ko si trezen?
Je v srcu samo nekaj veselja in sreče
ali tudi malo žalosti boleče?

Ko imaš nekoga rad,
srce ves čas misli na pomlad.
Bo sploh kdaj konec obljub?
Meni je vseeno, samo da dobim poljub.

Nuša Kričej, 4. a

SRČEK

Srček je rumen,
srček je zelen,
srček je rdeč.

V telesu bije nam tok tok tok,
potem pa je dneva konec
in srček odide spat.

Tadej Plošinjak, 2. c

SREČA V SRCU

Sreča je v ljubezni,
prijateljstvu in v
lepih stvareh.

Vita Kajšler, 3. a

Sreča v srcu gori
in sreča je vedno
ljubeča.

Nika Karanovič, 3. a

Sreča je povsod,
kjer si vesel in
dobre volje.

Urban Kamplet, 3. a

Sreča je, ko si zaljubljen.

Gregor Smiljan, 3. a

Sreča je lahko široka in tudi
visoka.

Marko Cimeša, 3. a

Ko se zaljubiš,
se sreča ti povrne
in dobiš, to kar želiš.

Žiga Zagoranski, 3. a

V srcu sreča gori,
ki nikoli ne ugasne.
Sreče ne moreš izgubiti,
sreče ne moreš kupiti.

Stella Brvar, 3. a

Sreče ne moreš kupiti
in v paketu dobiti.
Sreča je v srcu,
ko imaš nekoga rad.

Jakob Berglez, 3. a

Družina je toplina,
širina in domovina.
Družina je več kot denar,
več kot zlato.

Družina, družina,
je naš dom,
vedno nas spremlja,
vedno nas sprejme.

Lara Čvan, 3. c

PRJATELJICA

Prijateljico,
kot si ti,
se težko dobi.

Ob tebi se vse spremeni,
življenje smisel dobi.
Ob tebi vedno mi je lepo,
zato te ne želim
izgubiti.

Nuša Stojkovski, 8. b

AJDA NOVA PRJATELJICA

Ajda se je danes razveselila,
ker je novo prijateljico dobila.
Zabavno z njo ji je čisto vse,
prijateljici Manca je ime.

Zelo radi se imata,
pogosto skupaj se igrata.
Danes sta zelo veseli
saj sta se zmenili,
da bosta zanimivosti skupaj odkrili.

Nuša Kričej, 4. a

Avtor risbe: Žan Lorbek, 3. b

KAKŠEN/KAKŠNA NAJ BO MOJ PRIJATELJ/PRIJATELJICA

Pričakujem, da se lepo obnaša in da se z menoj lepo pogovarja ter da stoji ob strani, ko si v hudih stiskah. Takšni so pravi prijatelji. Takšne je treba imeti rad.

Prijatelj naj bo prijazen, potrpežljiv.

Moja prijateljica mora biti iskrena, mora mi pomagati v težkih trenutkih, ne sme izdati mojih skrivnosti.

Dobra prijateljica naj ne bo tečna in naj bo nasmejana.

Dober prijatelj te ne izda, te ne izziva in lahko mu zaupaš.

Pričakujem, da mi bo prijateljica pomagala v vsaki situaciji, da mi priskoči na pomoč, tudi ob tretji uri jutraj, da si posojava stvari in se ne prepirava. *Selina*

Dober prijatelj mora biti nekdo, ki mu lahko zaupaš, ti pomaga, ko pomoč potrebuješ, in ti zna polepšati dan. *Kevin*

Dobra prijateljica bo vedno pripravljena poslušati moje »drame«. To naj bi bila oseba, ki mi bo stala ob strani, mi ne bo obrnila hrbta. To je oseba, s katero se lahko zabavaš.

Prijatelj mora biti prijazen in zaupanja vreden.

Od svojih prijateljev pričakujem, da mi pomagajo, ko sem v stiski, mi stojijo ob strani, ne glede na vse. Najpomembnejše je, da me sprejmejo takšno, kot sem.

Moj prijatelj ne sme govoriti o tem, kar mu zaupam. Pravega prijatelja težko najdeš.

Od najboljšega prijatelja pričakujem, da mi prinese zvezke, ko sem bolan.

Tudi učenci 2. a so razmišljali o prijateljih.

ZAKAJ JE NEKDO MOJ PRIJATELJ?

- ker se rad igra z mano. (Mark)
- ker mi pomaga, kadar sem žalostna. (Alina)
- ker se pogovarjava in igrava. (Žan, Urška, Teo)
- ker je dober do mene. (Nika Ž.)
- ker je vedno za nogomet in je za hece. (Aljaž)

- ker je prijazna in se razumeva. (Urša, Nika K., Tai, Rok)
- ker je dober in iskren. (Vanesa)
- ko sem žalosten me potolaži in govori odlične šale. (Staš)
- me ima zelo rada. (Ema)
- ker se veliko smejiva in igrava. (Žiga)
- ker se družimo in pride k meni na obisk. (Luka)

MOJ SOŠOLEC

Moj sošolec Žiga je star osem let. Ima zelene oči in rjave kratke lase. Rad nosi zeleno majico in kavbojke z zadrgo. Doma je v Hočah. Rad se smeji. Med poukom je priden. Med malico klepeta. Rad se igra med dvema ognjema. Zelo rad ima svojo sestrico Leo. Stara je dve leti in pol. Včasih jo jezi. Pozimi rad smuča. V prostem času trenira nogomet.

Alina Martinčič, 2. a

Mojemu sošolcu je ime Teo. Živi na Skokah. Rad bere knjige o groznem Gašperju. Rad se pogovarja s sošolcem Stašem. Je smešen. V OPB rad riše in se igra s sošolci za dinosavre. Doma se pogosto rolka.

Dominik Vrabec, 2. a

Moji sošolki je ime Vanesa. Stara je osem let. Živi v Dobrovcah. V šoli sedi v prvi vrsti. Je zelo drobna. Pogosto ne poje malice in kosila. Med malico rada klepeta. Ima svetle lase. Takoj po pouku gre domov. Z njo se rada igram, ker je prijazna.

Urša Tušek, 2. a

Moji sošolki je ime Nika. Stara je osem let. Ima dolge svetle lase in modrozeleno oči. Živi na Skokah. Sedi v zadnji klopi. Nosi uhane in se rada igra z drugo Niko. Je zelo zabavna. Avgusta bo dobila bratca. Hodi k pevskemu zboru in k dodatnim uram športne vzgoje. Ko se igramo zunaj, rada hodi po hladu. V šolo jo pripelje ati. Popoldne hodi na plesne vaje. Z njo se rada igram, ker je zelo prijazna in zabavna.

Urška Bajrić, 2. a

MI - 1. A

SOZVOČJE KULTUR

V torek, 10. 4. 2012, smo imeli v šoli interdisciplinarni dan z naslovom Sozvočje kultur. Tega dne smo učenci lahko spoznavali različne kulture, nam še neznane. Vsakdo od nas se je lahko sam odločil, v kateri skupini bo sodeloval. Učenci smo se srečali z Romi in spoznavali njihovo glasbo, glasbila, si ogledali gledališko predstavo Veveriček posebne vrste, odkrivali značilnosti muslimanske skupnosti, Indonezije, Mehike, Južne Afrike in Kitajske. Nekateri so se srečali z zdravnico iz

Kenije, ravnateljica in učiteljica sta predstavili svoje doživljanje iz Indije, se seznanili z življenjem v domu za ostarele, nekateri pa so se v dramskih skupinah naučili igro in naredili sceno. Seveda smo tudi posadili semena in se lotili kuhanja ter pečenja, kot to počnejo v nekaterih prej omenjenih deželah.

Jaz sem se odločil za skupino, v kateri so predstavili Južnoafriško republiko.

Dan se je pričel ob uri, kot po navadi, kot se začne pouk. V skupini, kamor sem se vključil, smo si najprej ogledali fotografije in poslušali glasbo prebivalstva na afriških tleh. Spoznali smo zgodovino Južne Afrike, ki je bila nekoč pod oblastjo Nizozemcev, nato Angležev, zatem pa se je JAR osvobodila. Med gledanjem fotografij in pripovedovanjem učiteljice, ki je to republiko že obiskala, me je najbolj presenetilo nekaj povsem nerazumljivega. Povedala nam je namreč, da je zaradi naravnih bogastev (diamantov in zlata) ta

dežela ena najbolj razvitih in bogatih držav. Predvsem me je presenetilo, da je en del države »nesramno« bogat, drugi del pa žalostno reven. Čeprav nekateri živijo v revščini, so ljudje prijazni in živijo v ljubezni. Najbolj značilen je njihov posebni ples.

Tedaj pogledam skozi okno in vidim nov, lep vrtec. Tudi jaz sedim v moderni, sodobno opremljeni šoli in takrat se zavem, kakšno srečo imam. Vrtec v Južni Afriki še zdaleč ni takšen, kot je ta, v Miklavžu, in tudi tako lepe šole nimajo. Nimajo tal in stolov, zato otroci v afriški deželi sedijo na blatnih tleh ...

Nato smo se udeležili ustvarjalnih delavnic, ki so se navezovala na Južnoafriško republiko. Izdelovali smo maske, ogrlice, pripravljali ples in delali še marsikaj. Ob delu smo resnično uživali.

Po končanem delu smo se odpravili pred šolo in se udeležili teka podnebne solidarnosti. Učenci smo tekli v solidarnosti do ljudi v revnejših državah, predvsem v Afriki, ki jih posledice podnebnih sprememb najbolj prizadenejo. S pretečenimi kilometri od lanskega leta gradimo krog solidarnosti okoli planeta Zemlje. Pretekli smo dobro razdaljo ob Miklavški mlaki. S tekom smo tudi zaključili naš dan.

Mislim, da smo vsi šli domov zadovoljni, z novimi spoznanji in znanjem. Tako sem preživel še en prelep dan.

Aljaž Verbek, 7. a

Avtorica risbe: Anđelina Bajrami, 2. c

ZANIMIVI OBISK ROMOV

Bili smo presenečeni, ko smo izvedeli, da nas bodo obiskali romski učenci OŠ Gustava Šiliha in nam zaigrali v orkestru.

Prireditev je potekala v telovadnici. Ob pogledu na glasbila nam je zastal dih. Vodja orkestra nam je predstavil instrumente. Po predstavitvi so nam učenci zaigrali dve skladbi. Nekateri učenci so lahko poskusili zaigrati na njihova glasbila. Bilo je zanimivo.

Tudi mi smo igrali, igranje je nekaterim povzročilo veliko težav. Igrali smo tudi DIĐIRIDU. Sošolka Valerija je igrala na bobne, ostali učenci smo dajali ritem. Ob glasbi smo pozabili na čas. Po končanem koncertu smo se zahvalili in podarili spominke. Veseli smo odšli v razrede, z upanjem, da nas še kdaj obiščejo.

Nina, Patricija, Tonja, Tina, Larisa, Valerija, 5. a

Avtor risbe: Astrit Aziri, 3. b

EVROPSKA VAS NA TRGU LEONA ŠTUKLIJA

V sredo, 9. maja 2012, je na Trgu Leona Štuklja v Mariboru potekal projekt Evropska vas, kjer so učenci OŠ iz Maribora in okolice predstavljali evropske države. Sodelovalo je 32 osnovnih šol.

To je bila Evropa v malem, kjer si lahko opazoval značilnosti vsake države.

Tudi letos smo predstavili državo **Grčijo**.

Na stojnici smo predstavili izdelke, plakate, modele, zloženke, mape s pripovedkami, knjižice, značilne grške jedi, okrasili smo z zastavicami ...

Bilo je zanimivo in poučno.

Urban Kamplet, 3. a

Danes sem videl veliko zanimivosti. Bilo je veliko ljudi. Poskusil sem kekse iz drugih držav, bili so zelo dobri. Dobil sem veliko zastav drugih držav. Bilo je veliko stojnic z izdelki. Mnogo skupin je nastopalo, bilo je veliko šol. Spoznal sem novi državi: Ciper in Luksemburg.

Daša Sprinčnik, 7. a, in Brina Brecek, 7. b

Najino mnenje o Evropski vasi je zelo pozitivno, saj sva se zelo zabavali. Bilo je veliko ljudi in veliko zanimivih držav. Tisti, ki so poskusili našo grško hrano, so bili presenečeni zaradi njenega okusa. Mi pa smo bili malce razočarani, ker nam učiteljica ni dovolila, da bi pojedli sladki kolač. Ostalo pa je nekaj jedi, ki smo jih pohrustali kot veliki. Z veseljem bi se še udeležili tem prireditve.

Urška Bračko, 8. a

Vse se je začelo zelo pestro. Že nekaj dni pred 9. majem smo se učenci začeli pripravljati in izdelovati plakate. Vse se je vrtelo okoli Grčije. S sošolci smo se tudi pripravljali na nastop, ki smo ga odigrali na trgu Leona Štuklja in v nakupovalnem centru Europark.

In že smo pričakali 9. maj. Zjutraj smo se dobili v šoli, vzeli stvari in odšli na avtobus ter se odpravili v mesto. Tam nas je že pričakala naša stojnica in takoj smo se lotili priprav. Tam je bilo tudi še veliko šol, ki so predstavljale druge države.

Začeli so s programom in bilo je zelo pestro. Stali smo za svojimi stojnicami in ponujali ljudem različne grške dobrote. Ura je odbila dvanajst, ko smo bili na vrsti mi. Nastopili smo s svojo igro z naslovom Jabolko spora. Igra je bila zelo zanimiva. Ko smo odigrali, smo še nekaj časa počakali in stali za stojnico, naenkrat pa se nam je pridružil Grk. Vsi smo bili šokirani. Ko je odšel, smo še nekaj časa počakali na stojnici, kmalu za tem pa pospravili stvari in odšli proti šoli. Spotoma smo se ustavili na sladoledu, ker je bilo zelo vroče in vsi smo si ga zaslužili. Ko smo se najedli hladnih sladoledov, smo odšli na avtobusno postajo. Z avtobusom smo se odpeljali nazaj v naš Miklavž.

Ta dan smo si zapomnili zaradi lepih izkušenj in novih spoznanj.

Veseli smo obiska ... Bilo je lepo! Upamo, da se vrnemo naslednje leto.

EVROPSKA VAS V EVROPARKU – 10. MAJ 2011

10. maja 2012 so učenci osnovnih šol v Mariboru mimoidočim v Evroparku predstavljali svoje države s svojimi izdelki, recitacijami, igrami, petjem ...

NESREČA NIKOLI NE POČIVA

Bilo je mrzlo januarsko jutro in moja mama se je odpravljala v službo. Moj oče se je v službo odpravljal pred mamo, zato jo je poklical in posvaril o razmerah na cesti. Zjutraj sem po navadi šel z mamo, saj me je po poti odložila v vrtcu. Ta dan sem slučajno ostal doma, ker sem imel pregled pri zobozdravniku, z njo pa je odšel bratranec Teo.

Bila je zima in ceste so bile zares zelo poledenele. Čez kakšnih 15 minut sva z babico zaslišala telefon. Oglasila se je in v trenutku prebledela, mene je pa postalo strah. Povedala mi je, da sta mama in bratranec Teo doživela hudo prometno nesrečo. Takoj sem planil v jok, saj me je bilo zelo strah, ker nisem vedel, kaj je z mamico. Babica se je hitro oblekla in odpeljala na kraj nesreče. Še prej je poklicala prababico, ki živi čez cesto, da me je prišla pazit. Ker se slabe novice hitro širijo, je zanjo izvedela tudi prababica v Dobrovcah. Za nesrečo so ji povedali domači gasilci, pri katerih je sodeloval tudi moj dedek. Povedali so ji, da je zdravstveno stanje voznice zelo resno, otrok pa ni bil težje poškodovan, zato je mislila, da sem bil v nesreči udeležen tudi jaz. Čez kakšne tri ure je domov prispel bratranec Teo, imel povito roko, saj je bila zlomljena. Seveda sem takoj povprašal po mami, vendar nisem dobil nobenega odgovora. Stric Mitja, Teov oče, me je stisnil k sebi in razložil, da je mamica v bolnišnici in da je nekaj časa ne bo domov, ker se mora pozdraviti. Takrat mi niso ničesar več povedali. Bali so se, da ne bi razumel in se preveč prestrašil, saj je bila mama v življenjski

nevarnosti. Sedaj vem, da so jo dali v umetno komo, da bi imeli boljši pregled nad njenimi možgani, saj je dobila močan udarec v glavo. Imela je srečo, da so gasilci in reševalci tako hitro prišli na kraj nesreče in jo tudi hitro odpeljali v bolnišnico.

Čez nekaj časa je domov prišla babica, ati, pa tudi dedi. Ta dan je telefon pri nas ves čas zvonil in ob vsakem zvonjenju smo se zdrznili, saj smo se bali slabih novic iz bolnišnice, bali smo se najhujšega. Naslednji dan sem moral v vrtec, čeprav bi z velikim veseljem odšel na obisk k mami, vendar še vedno ni bila pri zavesti. V vrtcu so se ostali otroci igrali, jaz pa sem čepel v kotu in jokal. Tako je bilo ves čas, dokler čez en teden babica ni povedala vesele novice, da se je mamica spet zbudila in da naslednji dan lahko gremo k njej na obisk. Naslednji dan sem v pričakovanju, da bom spet videl mamo, z velikim veseljem odšel v bolnišnico. Mama je ležala v postelji, imela je obrito glavo, kar me je zelo pretreslo, saj je skoraj nisem prepoznal, in mavec na roki. Njene velike oči so sijale od sreče, komaj je čakala trenutek, ko me bo lahko objela, jaz pa sem se je bal. Čez čas sem vendarle zbral pogum in se stisnil k njej. Močno me je objela, kot da me ne želi več izpustiti, po licu pa so ji tekale solze sreče. V bolnišnici je ostala še slab mesec dni, potem pa jo je čakalo še dolgo okrevanje doma. Morala sva hoditi na dolge sprehode, saj si je tako nabirala energijo za čim hitrejše okrevanje. Po letu dni okrevanja je bila zopet moja »stara« mama, ki je lahko z menoj kolesarila, rolala, igrala nogomet in za lahko noč pripovedovala pravljice. Mama mi je kasneje med sprehodom zaupala še eno skrivnost, da ji je zdravnica rekla, da brez tako močne volje do življenja, ki jo je imela, ne bi preživela. Ta močna volja sem bil jaz, saj je vedela, da jo imam zelo rad in bi bil zelo prizadet, če bi me zapustila. Pa še prav je imela. To je bila za mene najhujša izkušnja v življenju, ki se je srečno končala. Ne vem, kakšen bi bil konec, če ne bi požrtvovalni gasilci tako hitro in spretno rešili mame iz avtomobila, ki je bil resnično popolnoma zmečkan.

Aljaž Jager, 8. a
Praskanka, Staš Trunk, 3. b

V MOJEM KRAJU SE JE ZGODILA NESREČA

Človeku se zgodijo tako naravne kot tudi druge nesreče, za katere je morda kriv sam ali pa tudi ne. Meni se je sicer zdelo, da so naravne nesreče hujše od drugih, a sem kasneje spoznal, da vsaka nesreča na svoj način prizadene tiste, ki so v njej udeleženi.

Nekega dne smo se v šoli pogovarjali o naravnih in drugih nesrečah, kot so požari, udari strele, potresi, toča, in o posledicah teh nesreč. Prav tako smo omenili nesreče, ki jih povzroči človek. Pri tem pogovoru sem veliko razmišljal o tem, ali se je kaj takega že zgodilo v kraju, kjer živim. Iskal sem informacije po spletu, spraševal mamo, očeta in babico, a mi o tem nihče ni znal veliko povedati. Babica je rekla, da je nekoč bilo več požarov, saj so bile hiše krite s slamo, in nekajkrat je padala toča, a velika škoda pri tem ni nastala. Kljub temu da nisem dobil veliko podatkov, sem bil vesel, saj sem tako sklepal, da je kraj, kjer živim, zelo varen. Morda najbolj varen na celem svetu ali celo v celi galaksiji.

ČE BI IMELA ČAROBNO PALICO ...

Imeti čarobno palico, pomeni, da je to lahko dolga zgodba, ki se nikoli ne konča, če pa se, je konec vedno srečen, pomirjajoč. S takšno palico bi najprej poskrbela za svoje ocene v šoli. Imela bi same petice. Veliko več časa bi preživela s svojimi sestrničami, s katerimi bi čas porabile za pogovore, ogleda filmov, poslušanje glasbe ter za sprehode po naši lepi naravi. Med tednom bi bila pokonci do desetih zvečer, šele nato bi se potopila v spanec in sanjala sladke sanje. Vsak dan bi praznovala božič in rojstni dan. Spremenila bi tudi to, da bi dobro videla in da mi ne bi bilo treba nositi očal. Rada bi imela tudi večjo sobo in uspešno opravila šoferski izpit. Pričarala bi si zbirko čokolad, ki jih imam zelo rada. Popravila bi vse, kar sem do sedaj naredila narobe.

Uh, to bi bilo veselo in lepo. Želim si, da bi živel na otoku in ker sem športnica, bi mi družbo delali nogometna in rokometna žoga, ki bi oživel in odganjali vse nepravilnosti na športnih igriščih. S čarobno

Kmalu je napočil adventni čas. Vsi smo bili veseli, mama je pripravila adventni venček in ga dala na mizo. Pred kosilom smo prižgali prvo svečko, prišla je tudi babica in kosilo se je zavleklo do poznega popoldneva. Okrog petih smo naenkrat zaslišali strašen hrup, ki se je razlegal iz sosednje ulice. Odprli smo okno, da bi videli čemu tak »vik in krik«. Iz sosedove hiše se je valil gost dim in zgornje nadstropje je bilo v plamenih. Z očetom sva takoj stekla do sosedov, ki so bili tudi naši družinski prijatelji. Ko sva prišla do tja, mi je oče prepovedal, da bi se približal hiši in pomagal gasiti. Oče je menil, da je prenevarno, rekel je: »Če želiš res pomagati, pokliči gasilce.« In res sem jih poklical. Prvič v življenju se mi je zdelo res praktično, da imam mobilni telefon pri sebi, saj sem še v istem trenutku lahko poklical na številko 112. Gasilci so zelo hitro prispeli in na srečo požar tudi hitro pogasili. Kljub temu pa je bila škoda na hiši precejšnja, saj je bilo zgornje nadstropje popolnoma uničeno. Sreča, da je v tem času sosed že prišel domov. Poklicala ga je moja mama. Povedal nam je, da so pred odhodom pozabili ugasniti svečo na adventnem venčku in ta je prav gotovo povzročila požar. Od takrat dalje nas babica vedno opominja na svečke, ki so na adventnem venčku, saj se boji, da bi se kaj takega zgodilo tudi nam.

Meni se je zdelo najbolj neverjetno, kako je takrat pri gašenju pomagala vsa vas. Bili smo složni. Sicer si ne želim, da bi se nesreče dogajale, vendar smo sosedje takrat veliko sodelovali med seboj in se družili. Tako je sosed s pomočjo sosedov hitro pospravil nered, ki ga je napravil požar in popravil hišo.

Matija Pečnik, 8. b
Praskanka, Živa Ornik, 3. b

palico bi spremenila tudi razmišljanje ljudi. Tako bi vsi pozabili na zamere, drug do drugega bi postajali strpnejši, bolj potrpežljivi in znali bi sprejemati tudi drugačnost. Rada bi pomagala drugim ljudem, revnejšim, bolnim, lačnim. Če bi lahko, bi jim poklonila denar, zdravje, hrano, pijačo. Kje si, čarobna palica? Prikaži se in mi pomagaj uresničiti moje želje, da bodo tudi drugi lahko začutili toplino prazničnih dni in lepoto sveta. Če bi se mi vse želje uresničile, bi bilo super, in prav zato prav vsak dan nestrpno čakam na čarobno palico.

Urša Polše, 6. a

Če bi imela čarobno palico ... Moja čarobna palica ne bi bila navadna palica. Imela bi čudežno moč, s katero bi spremenila svet, ki bi postal lepši, pravičnejši. Bil bi takšen, kot bi bil meni všeč in o kakršnem lahko le sanjam. Morje bi bilo prelito z ljubeznijo, drevesa bi rasla v prijateljstvu, gore bi oblikoval spoštovanje, nebo bi se svetilo v luči dobrote, pod vsakim grmičkom bi se skrivala skrinjica sreče in vsak plod tega grmička bi bil napolnjen z veseljem. Vse to bi bila smetana, na vrhu nje bi žarela češnja svobode, ta pa bi bila posipana z mrvicami miru. Sanjam. Vsak dan bi se ljudje zbuvali brez

skrbi, težav ali kakršnih koli drugih problemov. Rumeni svetlikajoči žarki bi zažgali žalost, veter bi odpihnil nemir, dežne kaplje pa bi odplaknile vse slabosti. Vsaka mavrična barva bi prikazovala lepoto tega sveta in če bi s prstom pokazali nanjo, bi izbrisala še zadnje obrisane nesreče. Sneg bi prekril stopinje nepravilnosti in na vsaki novoletni jelki bi viseli božični okrasji toplote doma. Če si že predstavljamo, da smo sladoledna kupa, jo za konec prelijmo še s prelivom zadovoljstva. To je svet, ki si ga lahko le želim. Ja, o tem lahko le sanjam.

Včasih si želim živeti v takšnem svetu, a resnica je drugačna!

Katarina Paska in Ana Poštrak, 9. a
Praskanka, Lara Rudl, 3. b

S KNJIGO NA POT

Branje knjig mi je všeč, ker je to moja domišljija, ker se mi zdi zanimivo in ker v tem uživam. Moja najljubša knjiga je Buanje z glavo. (Niko Fras)

Ob branju uživam. S knjigami spoznavam nove stvari. Moja najljubša knjiga je Grozni Gašper. (Nejc Đuran)

Branje je zanimivo, lepo, zabavno in smešno. (Ediss Aliti)

Rad berem knjige. To mi je všeč in je zabavno. Moja najljubša knjiga je Maček Ferdo igra nogomet. (Albin Djinaj)

Branje je zame užitek. Brati knjige je lepo. Če berem, se ne počutim osamljenega. Moja najljubša knjiga je Grozni Gašper. (Timotej Zavec)

Branje knjig mi pomeni potovanje v izmišljen svet. Branje se mi zdi zanimivo ter zabavno. Moja najljubša knjiga je Kapitan Gatnik. (Vanessa Lobenwein)

Ko berem knjige, se nekaj naučim in takrat uživam. Včasih mi je dolgčas in zato vzamem kakšno knjigo. Moja najljubša knjiga je Obuti maček. (Michelle)

Branje knjig je nekaj sproščujočega. Najbolj mi je všeč knjiga Grozni Gašper. (Mai Štiglic)

Branje me veseli. Ob njem se naučim nekaj novega. Moja najljubša knjiga je Strahek. (Lara Čvan)

Knjiga je moja duša. Zanimivo je, če znaš brati. Moja najljubša knjiga je Vitezi. (Nino Potrč)

Ob branju knjig se nekaj naučim in se malo sprostim. Najbolj mi je všeč knjiga Anica. (Tjaša Ekart)

Pri branju knjig se zelo zabavam. Rad berem različne knjige, o živalih, o svetu, o čudežih. Še vedno rad berem pravljice. Moja najljubša knjiga je Grozni Gašper. (Tian Knezoci)

Avtor risbe: Matic Žalek, 2. c

Branje me veseli. Moja najljubša knjiga je Sneguljčica. (Lana Žunec Kozel)

Branje knjig je užitek. Poglobim se v knjigo in se pri tem zelo dobro počutim. Moja najljubša knjiga je Grozni Gašper. (Žan Senšek)

Branje se mi zdi zabavno. V zgodbo se vživim in se počutim, kot da sem v prvi osebi. Moja najljubša knjiga je Grozni Gašper. (Matic Terzer)

Knjiga me popelje v svet domišljije in zabave. Knjiga mi je pravi prijatelj. Rada berem zabavne knjige. Všeč mi je Grozni Gašper. (Pika Sovič)

Rad berem knjige, ker je v njih veliko domišljije in so srečni konci. Moja najljubša knjiga je Kapitan Gatnik. (Uroš Lukačič)

Uživam, ko berem knjige. Moja najljubša knjiga je Grozni Gašper. (Jurij Zajšek Vuk, 3. c)

Branje me veseli in zabava. Moja najljubša knjiga je Grozni Gašper. Rad preberem, ko Grozni Gašper naredi kaj grozno narobe.

Moja najljubša knjiga je Pastorka in bela žena, ker je podeželska in ima pestro zgodbo.

Rad berem, ker sta ata in mama vesela. (Anej Bregant)

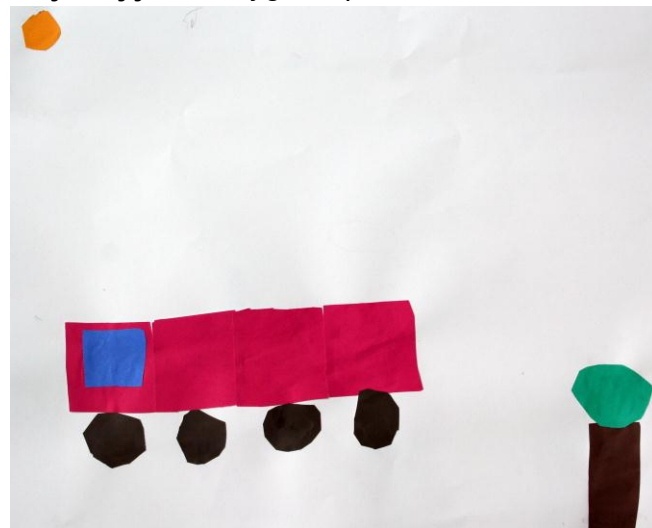
Rad berem knjige, ker vem, da bom zato v šoli več znal in učiteljica me bo pohvalila. (Simon Pleteršek)

Berem rada, ker se bom veliko naučila. (Katarina Vogrin)

Moja najljubša pravljica je Nerodni dedek. Rad berem, ker se bom kaj naučil.

Moja najljubša pravljica je Sovica Oka. Knjige so mi všeč.

Moje najljubše knjige so pustolovske in smešne.

Avtorica risbe: Melisa Berbič, 1. b

Rad sem bral Groznega Gašperja, ker je zelo smešen.

Rad berem knjige, ki so iz Amerike, Hrvaške in iz Velike Britanije, ker govorijo o svojih državah.

Moja najljubša knjiga je Ježek, miška in lisica. Knjige imam rada.

Všeč mi je knjiga Maček Muri. Rada jo berem, zato so muce moje najljubše živali.

Rad berem, da boljše berem. (Aljoša Podkrajšek)

TUDI UČENCI 1. B RADI BEREJO KNJIGE

MOJCA POKRAJČULJA

ALINA
ŽABEC JE
ZALJUBLJEN

RAD TE IMAM

MAMICA
TIJAN

VELIKA REPA

MATIC MERGEDU

MALI MEDO.
DA SE BOM BOLJE NAUČILA BRATI

TINA, 1.B

ČEBELICA MAJA
GRE NA POTEK

RENE

MOJCA POKRAJČULJA

LUCJA, 1.B

VELIKA
REPA

ANDRAŽ
JE NAPISAL PRAVLJICA

RDEČA KAPICA

BRINA

MALI MEDO IN ČAROBNA ZVEZDICA
ZATO KER SEM SE IZBRANJANE KAJ
NAUČILA.

NEŽA, 1.B

TRŽNICA KNJIG

Tržnica knjig je zanimiv in zabaven način spoznavanja knjig. Z njo knjig nismo približali samo učencem in učiteljem, ampak tudi staršem, ki so jih radovedno prelistali in se hkrati spominjali svojega otroštva. Prav navdušeno so kramljali z nami, saj so nekatere izmed naših knjig igrale pomembno vlogo v njihovi mladosti. In kako se je ta odmevna tržnica sploh začela?

Bilo je toplo jesensko popoldne in učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo smo nestrpnost pričakovali prihod učiteljice. Prav spomnim se tistega trenutka, ko je vstopila v računalniško učilnico in nam vsa navdušena povedala o novi, sveži ideji – o tržnici knjig. Povedala je, da sta se z gospo ravnateljico pogovarjali o tem, kako bi na preprost način približali knjige učencem, da bi jih brali in s tem razvijali bralno žilico. Povprašala nas je o našem mnenju in mi smo ji pogumno pritrdili. In tako se je začelo.

Pripravili smo velike barvne plakate z napisi »Tržnica knjig« ter jih nalepili pri vhodu šole, da bi učenci in odrasli videli našo izvrstno zamisel in se je tudi udeležili. Na hodnik, pri vhodu šole, smo prinesli mize, jih

Knjig ni nikoli zmanjkalo. Vedno znova in znova smo jih prinašali in jih predstavljali obiskovalcem z nasmeški na licih. Prav slednje je tudi pripomoglo k večjemu ogledu knjig, saj se prav nasmešek mnogim zdi neprecenljiv.

Obiskovalci radi pristopijo k našim mizam, pa četudi se ne odločijo za nobeno knjigo. Veseli smo, ko vidimo, da kakšno le prelistajo. Že to, da pokažejo zanimanje in radovednost, nam veliko pomeni, kajti tudi mi smo tam, obdani s knjigami zato, da se o kakšni pogovarjamo, jo morda pregledamo, si jo tudi sposodimo, zamenjamo. Pri tem pa nekoliko pozabimo na učenje ter se poglobimo v svet knjig in ob tem preprosto uživamo.

Katarina Paska, 9. a

skrbno razvrstili ter nanje razporedili knjige, ki smo jih prinesli od doma. Bile so takšne, ki smo jih že prerasli in so doma le še samevale na knjižnih policah. Zato nam jih ni bilo težko posoditi, zamenjati, podariti komu drugemu, saj smo bili prepričani, da bodo prišle v prave roke. Že prvič je bil obisk lep, na tržnico je prišlo veliko obiskovalcev. Za stojnicami so se nam večkrat pridružili tudi člani novinarskega krožka in tako je bilo na tržnici vedno nekaj novih obrazov.

Tržnica knjig je potekala ob vsakem starševskem večeru, govorilnih urah, roditeljskih sestankih, knjige pa smo predstavili tudi učencem v dopoldanskem času.

je pripovedovala njegovo pravljico z naslovom Svinjski pastir. Potem smo dobili delo. Razdelili smo se v štiri skupine in naredili svojo knjižico. Izmislili smo si pravljico, ki smo jo tudi ilustrirali. Končali smo približno okrog 23³⁰.

Potem smo se toplo oblekli, saj je sledil lov na zaklad. Učiteljica nam je dobro razložila pravila. Govorila je v angleščini, kajti tudi listki, ki so nas vodili do zaklada, so bili napisani v angleščini. Prvi listek je bil v mediacijski sobi, drugi na hodniku šole, tretji na začetku miklavškega gozda, četrti bolj v središču gozda, peti, zadnji, pa na jasi. Na zadnjem listku je pisalo, da na vejah dreves visijo naši "mini"zakladi. Vsi so iskali zaklad s svojim imenom. Ta darilca so bila "great" (super)! V njih je bil listek z lepo mislijo in še nekaj ... Pssst – ups, to je pa skrivnost ... hi, hi, hi (nekaj za posladek). Po prijetnem, napornem petkovem večeru

NOČNI BRALNI MARATON

V petek, 30. 3. 2012, je v šoli potekal bralni maraton. V šolo smo prišli ob 18. uri.

Čez nekaj minut smo učenci, učiteljici, knjižničarka in ravnateljica šole predstavili knjige, ki smo si jih izbrali. Nato smo začeli brati. Brali smo do 20²⁰, sledila je večerja. Po večerji je prišla celjska igralka. Prebrala nam je kratko zgodbo, nato pa smo se pogovarjali. Z njo smo imeli tudi meditacijo. Ko je odšla, smo šli malo v "sobane" (učilnice).

Čez nekaj časa smo se spet posedli v mediacijski sobi. Tokrat nam je knjižničarka povedala nekaj o življenju pravljicarja H. C. Andersena, nato pa nam

je napočil čas, da se gremo uredit za spanje. Ne vem, če sem že omenila – spali smo v spalkah (spalnih vrečah). Lepo je spati v šoli v spalkah!

Bili smo na enodnevem, dvodnevem "mini" taborjenju. Naslednji dan smo se zbudili zelo zgodaj, ob 7¹⁵ zjutraj. Ob 8¹⁰ smo imeli jogo. Po tem pa zajtrk ...yummy! Po zajtrku smo odšli v mediacijsko sobo, kjer smo prebrali pravljice, ki smo jih napisali mi. Ko smo pravljice prebrali, smo šli v "sobane" in pospravili svoje stvari. S tem se je tudi zaključil bralni maraton. Imeli smo se zelo lepo in se že veselimo kakšne podobne dejavnosti.

Na tem bralnem maratonu smo bili:

Lara Droždek, Živa Sovič, Daša Sprinčnik, Nina Zevnik, Tamara Kraljič, Nuša Ladič, Marko Gutman, Beno Gangl, Tilen Plošinjak, Matic Brunec, Gašper Šerbinek, Robert Wochl - Bobo in Lea Ema Jakopin.

Z nami so bili tudi mentorji:

ga. Jyoti Jöbst, ga. Janja Draškovič, ga. knjižničarka Metka Lovišček in ga. ravnateljica Dušanka Mihalič Mali.

Lea Ema Jakopin, 6. b

Avtorica risbe: Nika Pleteršek, 2. b

OBISK POLICISTA V 1. C RAZREDU

V septembru nas je obiskal policist, s katerim smo ponovili pravila varne hoje in cestno prometna pravila. Nekaj utrinkov ...

Slika 1: Najprej smo se v razredu pogovorili o cestnoprometnih pravilih in potem ...

Slika 2: Pred šolo smo še zadnjič obnovili pravila varne hoje

Slika 3, 4: Pravila smo poizkusili še zares.

POLICIST NA OBISKU

Prvo srečanje s policistom smo imeli v petek, 28.10.2011. Govorili smo o varnost na poti v šolo in domov. Dobili smo delovne zvezke, v katerih smo reševali naloge.

Na drugem srečanju smo se pogovarjali, kaj se nam lahko zgodi in ogledali smo si posnetek. Ta dneva sta mi bila zelo všeč.

Tjaša Seljak, 5.b

KOŠARKARSKI TURNIR V PRAGO

6. aprila smo se člani Košarkarske šole s trenerjema Rokom Ozmecem in Klemnom Brežetom odpravili v Prago, na Easter Euro basket 2012, kjer naj bi se ekipi U12 in U14 pomerili na tekmah z igralci iz Češke, Slovaške, Švice, Makedonije, Srbije in Anglije.

V petek zjutraj se nas je 24 igralcev zbralo pred šolo in se ob 8.30 odpravilo na pot. Pridružili so se nam tudi starši nekaterih igralcev. Na avtobusu smo se pogovarjali, spali, jedli sladkarije.

Ko smo prispeli v Prago, smo najprej vzeli prtljago in se odpravili v šolo, kjer naj bi prespali. S seboj smo imeli napihljive blazine in spalne vreče.

Že v petek zvečer je ekipa U14 imela prvo tekmo z ekipo iz Švice, proti kateri smo izgubili. Vsak dan smo odigrali vsaj eno tekmo, včasih celo dve. V petek smo se po tekmi selili nazaj v šolo, kjer smo se stuširali in odšli spat. V prihodnjih dneh smo se spopadali z ekipami iz Češke, Makedonije, Srbije in še z drugimi. Tekme so potekale ob različnih urah. Ene ob desetih zvečer, druge ob devetih zjutraj. Od šestih tekem, ki smo jih odigrali, smo zmagali v dveh in tako pristali na petem od sedmih mest v naši skupini. Tudi mlajši igralci, ekipa U12, so dosegli lepe rezultate. Oboji

smo igrali zelo dobro in pokazali veliko košarkarskega znanja.

Vreme je bilo na splošno lepo, včasih je deževalo in bilo zelo mrzlo. Ker ene ekipe ni bilo, smo se v soboto selili v hotel Bridge s tremi zvezdicami. Seveda je bilo v hotelu veliko bolje kot v šoli, saj smo spali v posteljah, ki so bile udobnejše kot spalne vreče in blazine na tleh šole. Na posteljah smo se naspali in se polni novih moči odpravili na našo zadnjo tekmo, na kateri smo zmagali.

V prostem času smo se s podzemno železnico odpravili v center Prage in si ogledali nekaj njenih znamenitosti, med drugim kip kralja Karla, Karlov most, ki prečka reko Vltavo, Hradčane ...

Zadovoljni, veseli in z nasmeški na obrazih smo se odpravili proti Sloveniji.

Vmes smo se še ustavili v Avstriji v McDonaldsu. Na avtobusu smo gledali filme, da nam je čas hitreje minil. Ko smo se vrnili pred šolo, so nas na parkirišču že pričakali starši. Vsi smo bili veseli, ko smo jih zagledali. Mene so pričakali starši in mlajši brat. Srečanje z njimi je bilo zelo zelo veselo in prijetno.

Alex Premzl, 7. a

NA KOLO ZA ZDRAVO TELO

V sredo, 7. 9. 2011, smo imeli učenci 6., 8. in 9. razredov prvi športni dan. Pred šolo smo se ob 8.20 zbrali kolesarji in pohodniki. Učitelji so preverili prisotnost, nato pa smo se počasi odpravili po poti, ki nas je vodila v Skoke.

Največ je bilo kolesarjev, ki so ponosno razkazovali svoja kolesa in čelade. Z učitelji so še pred odhodom preverili brezhibnost koles, nato pa se odpeljali po cesti, po poteh, prežetih z mnogimi vzponi in padci. Med kolesarji so bili namreč tudi takšni, ki so z lahkoto premagovali kilometre, in tisti, ki so morali kar krepko preizkusiti svoje moči, če so želeli priti na cilj. So pa vsi pridno sledili učiteljem in upoštevali njihova navodila ter tako skrbeli za varnost v prometu. Skrbeli pa so tudi zase, za svoje zdravje in se oklepali besed: »Na kolo za zdravo telo.« In cilj so dosegli vsi.

Skupino pohodnikov je vodila gospa knjižničarka, pridružili pa sta se nam še dve učiteljici. Vse so skrbele, da smo varno prišli na cilj in da nihče ni odšel po svoje.

Hodili smo počasi in se nadihali svežega zraka. Pot nas je vodila po gozdnih poteh in ko je bilo teh poti konec, smo nadaljevali po makadamu ob Miklavškem ribniku. Prečkali smo cesto in se znašli med travniki ter njivami.

Med potjo smo se pogovarjali, vsi smo bili dobre volje, tudi vreme nam je bilo skoraj pisano na kožo. Le na trenutke, ko se je sonce skrilo za oblake, je bilo malo hladno, vendar nas to ni ustavilo ali spravilo v slabo voljo.

Malce utrujeni smo končno prispeli na letališče, kjer nas je čakala malica in druženje s prijatelji. Ko smo pomalicali, se je začel še zabavnejši in nasploh športno obarvan del dneva. Nekateri so igrali nogomet, drugi odbojko, tretji badminton in baseball. V slednjem so se preizkušali devetošolci in čeprav jim ni šlo

najbolje od rok, jih to ni ustavilo. Bilo je veliko športnega duha in borbenosti ter veselja. Vsi smo se zabavali in čisto pozabili na čas.

Učenci 6. a in 6. b so se pomerili v vlečenju vrvi, učenci 6. a so se zelo potrudili, a so na koncu le izgubili, enako je bilo tudi z učenci 7. a razreda, ki so tudi izgubili. Ko so že vsi mislili, da so učenci b razredov močnejši, so prišli na vrsto učenci devetih razredov. A je premagal B.

Čez nekaj časa so nas učitelji opozorili, da je čas, da se odpravimo proti šoli. Počasi smo se zbrali. Kolesarji so si nadeli čelade in v spremstvu učiteljev in učiteljic odkolesarili nazaj, in tudi mi, brez koles, smo počasi, skoraj po isti poti kot prej, odkorakali do šole.

Pot, po kateri smo šli, je bila nekoliko krajša od tiste, po kateri smo prišli. Zato nismo bili tako utrujeni, ko smo prišli do šole.

Nekaj časa smo hodili po cesti (v Skokah), a to ni trajalo dolgo, kajti že kmalu smo se znašli med travniki in njivami, pot nas je vodila tudi v gozd in že kmalu je bila pred nami šola.

Učenci smo bili malo utrujeni, a veseli, da smo uspešno premagali pot, zato smo vsi odšli domov z nasmeški na obrazih.

Ana Poštrak, 9. a

Avtorica risbe: Melisande Šneider Duret, 2. c

ŠOLA V NARAVI

Bili smo v šoli v naravi v domu Škorpijon na Kozjaku. Bivala sem v sobi z imenom Zemlja.

Prvi dan smo šli na Žavcarjev vrh. Počutila sem se vznemirjeno. Zvečer smo opazovali zvezde. Drugi dan smo po zajtrku imeli orientacijski pohod, po pohodu smo imeli malico. Potem smo šli na igrišče, bila je otvoritev. Na otvoritvi smo zaplesali ljudsko kolo. Nato smo se lahko igrali. Zvečer smo imeli »pižama parti«. Vsi smo plesali.

Čez dan smo fante pometle iz sobe. Ponoči nisem mogla zaspati. Prišel je škrat in mi nastavil bonbon. Zjutraj smo vse spakirali v kovčke in se odpravili proti domu. Imela sem se zelo lepo. Želim si še več takšnih dni.

Teja Kokol, 3. b

VTISI IZ ŠOLE V NARAVI

Šola v naravi ni kakršna koli šola. Je šola, v kateri se učenci vseh starosti lahko naučijo stvari na povsem drugačen način – v naravi.

To šolsko leto smo tudi učenci sedmih razredov dobili možnost, da občutimo učenje v drugem okolju. Tako smo se učenci 7. a in 7. b nekega ponedeljkevega jutra zbrali pred šolo. Mene so pripeljali starši, saj sem imel prtljage za ves mesec. Naložili smo jo na avtobus, ki je prav takrat pripeljal, in po kratkem slovesu smo že bili na poti. Med vožnjo sem se zelo veselil šole v naravi in komaj čakal, da prispem na Koroško.

Ob vhodu so nam tamkajšnji učitelji že po prvi sekundi dali vedeti, da bo malo drugače, kot smo pričakovali. Jaz sem skupaj z ostalimi, ki so bili z nami, odšel v dodeljeno sobo, ki je bila povsem na koncu doma. Sobe so bile velike. Po kratkem nameščanju je bilo ob 12.30 kosilo.

Naslednji dan smo po zajtrku spoznali učitelje, ki so nam že na začetku dali vedeti, da so strogi. Čakalo nas je kratko predstavlanje, zatem pa pohod. Naslednji dan je bilo enako, zjutraj vstajanje in zajtrk, nato pohod ali kakšna druga dejavnost, kosilo, prosti čas, spet pouk, večerja, umivanje in spanje. Tako je bilo ves teden. Hrana je bila okusna, čeprav bi lahko bile porcije hrane tako velike, kot so v naši šoli. Vsi pohodi in učenje so bili v redu. Rad sem hodil ter se učil, toda plezanja me je bilo malo strah, saj se bojim višine. Pred menoj pa je bilo vsaj šest metrov, ki bi jih moral preplezati! Že po prvem poskusu sem padel, a me je varoval učitelj in tako lahko sedaj diham, saj bi bil drugače v bolnici, zavrt v povoje in bi dobival injekcije, ki se jih prav tako bojim.

Preživel sem tudi štiriurni pohod do Strojne. Bilo je mrzlo, za povrh pa še gosta megla, ki se je vila okrog doma vsak dan. Bilo je pravo »mučenje«, ki je ob besedah »Gremo nazaj,« postalo prav zabavno. Včasih sem pomislil tudi na dom. Edini stik z domom sem imel preko telefona, ki sem ga, kakor je pri meni že skoraj tradicija, nekaj dni pred odhodom »izgubil«. Po dolgotrajnem iskanju sem ga našel v rokavu neke majice. Moje, seveda. Zame še najbolj zanimiv je bil ogled muzeja in kostnice v Strojni. Najbolj sem se veselil kostnice. Za to besedo še nikoli nisem slišal, zato se mi je zdelo zelo zanimivo. Predstavljal sem si velik hodnik, za steklom, ob straneh, pa bi iz zemlje molele kosti. Namesto tega me je tam za steklom čakal le kupček kosti, zloženih na kup. Kljub vsemu sem v šoli v naravi zelo užival. »Špehec« mi je najbolj rasel takrat, ko sem se naučil vezati osmico in voz, s katerim lahko brez truda dvignem veliko težo in jo držim v zraku. Naučil sem se plezati po plezalni steni, ob tem pa premagal strah pred višino. Tudi učitelji, ki so bili vedno dosledni in strogi, so se mi zdeli zelo v redu.

V tej šoli v naravi sem pridobil veliko znanja in v meni je pustila veliko lepih vtisov. Prav zaradi vsega tega se mi je zdel odhod žalosten. Prej opisano »mučenje« mi je na koncu tedna postalo prav všeč. Seveda pa sem se kljub prijetnim vtisom veselil vrnitve domov. Pred šolo sta me prav tako vesela čakala mama in moj kuža Bani.

David Vabšek, 7. a
Balet, Eva Hudin, 3. b

POHOD Z ORIENTACNO

V četrtek, 22. 9. 2011, smo imeli pohod na Dupleški hrib. Ta leži v krajinskem parku Kamenščak. Na vrhu hriba, kjer smo bili vsi zelo preznjeni, smo se orientirali s pomočjo kompasov. Poiskali smo, kje se nahajamo, označili smeri neba in skicirali pokrajino. Pred prihodom na hrib smo prečkali kanal HE Zlatoličje, staro strugo reke Drave. Videli smo tudi čistilno napravo, električni stolp na hribu. S hriba smo jasno videli Miklavž in našo šolo. Oblečeni in obuti smo morali biti vremenu primerno. Vsi smo bili opremljeni z zemljevidom, kompasom, nekateri so imeli daljnogled. Za svoje stvari smo sami odgovarjali. Po prihodu na hrib smo pojedli malico in po odmoru začeli delati. Žan in jaz sva z delom zelo hitro končala. Skozi daljnogled sva opazovala okoliške kraje. Na izletu je bilo najbolj naporno vzpenjanje proti hribu, navzdol so nam nagajale muhe. S seboj smo lahko imeli svojo hrano in pijačo. Naravoslovni dan mi je bil zelo všeč.

Tilen Brodnik 5. b

JUNAKINJA NAŠEGA ČASA

V sredo, 6. 3. 2012, je prišla na našo šolo gospa Alenka Tetičkovič. V NMK znana kot sestra Franja. Dve učenki sta jo intervjuvali. Srečala se je s svojim sošolcem g. Simonom Gavezom. Izvedeli smo, da ima hčerko, rada ima živali ter jih ščiti, rada ima otroke. Je televizijska in gledališka igralka. Igrala je v: NMK, Snežni kraljici in drugod.

To srečanje mi bo ostalo v spominu, ker je zelo dobra igralka. Hvala tistim, ki so ga organizirali.

Nika Razboršek Dvoršak 5.b

DELAVNICE V MARIBORU

V četrtek, 6. 10. 2011, smo bili v Mariboru. Peljali smo se z avtobusom. Delali smo različne in zanimive stvari.

Ustvarjali smo svoje ropotuljice in različne lutke. S prevezo na očeh smo ugotavljali stvari, ki so bile na tleh. Delali smo papirnat živali iz vrečk za kruh, lahko smo jih naredili tudi iz kock, ki so bile na koci. Živali smo lahko peljali do narejene živalske bolnišnice, ki se je imenovala MEDIMEDO.

Zelo sem vesela, da sem šla. Mislim, da se je vsem zdelo zabavno. Najbolj všeč mi je bilo, ko sem lahko živali peljala do živalske bolnišnice. Bilo je tudi poučno.

Že ves teden sem se veselila teh delavnic. Vsem so bile všeč, nekaterim bolj, nekaterim manj. Ob koncu smo si lahko privoščili sladoled, če je komu ostal denar. Veliko smo se smejali in igrali. Bilo je zelo lepo.

Tea Rutnik, 5. B

KAMP ZA NADARJENE UČENCE

V petek, 20.4.2012, ob 12.08 smo se nadarjeni učenci z avtobusom odpeljali na Pohorje v dom Miloša Zidanška. Iz našega razreda smo bili: Ines Sekač, Tea

Rutnik, Simon Ploj in jaz. Ob prihodu so nam razložili pravila.

Po kosilu smo bili dve uri prosti. Nato sta nas obiskala alpinista, ki sta prišla iz Idrije. Po njunem prihodu smo vsi odšli plezat na plezalno stezo. Zatem smo imeli kratek sestanek, delavnice in spet smo bili dve uri prosti. Nato je bila večerja, imeli smo: pohorski pisker (nekakšna enolončnica) in čokoladni puding s smetano. Po večerji sta alpinista predstavila PowerPoint predstavitev o gorništvu.

V soboto, 21.4.2012, je po kosilu pripeljal avtobus. Osebnost me je motila samo ena stvar, to je bila moja 2 kg težka torba! Drugače je bilo zelo, zelo, zelo super!

Tilen Brodnik 5. b

PRI LONČARJU

V četrtek, 19. 4. 2012, smo se odpravili v Prekmurje, natančneje v Filovce k lončarju.

Ko smo prispeli, nas je tam že čakala gospa, ki nam je prikazala lončarsko delo nekoč. Najprej smo si ogledali lončarsko peč, ki je stara približno osemdeset let. Pokazala nam je tudi panonski svet, kjer so živeli lončarji s svojimi družinami. Nato smo se odpravili k lončarju, ki nam je povedal, da je bilo v Filovcih včasih okoli trideset lončarjev, sedaj pa je ostal samo še on. Nato nam

je pokazal, kako se naredi izdelek iz gline. Delo se nam je zdelo zelo preprosto. Ko je končal z izdelovanjem posodice, nas je povabil, da še sami preizkusimo. Ko smo se preizkusili, se nam delo ni zdelo več tako preprosto, prav nasprotno – zelo težko. Zato smo lončarja zelo občudovali.

Lončar nas je povabil še v trgovino, kjer smo lahko kupili razne glinene izdelke.

Tistega dne smo zelo uživali in dobro spoznali lončarsko delo.

*Rok Pahič, Rene Breznik,
Luka Polše, Aleks Tašner,
Marko Colnarič, Žiga Motaln, 5. a*

ŽIVLJENJE NEKOČ

V sredo, 28. 9. 2011, smo se odpravili v muzej na prostem v Rogatec. Odšli smo ob 8.30. Vozili smo se eno uro. Ko smo prispeli, smo na začetku malo pojedli, šli na stranišče in se igrali. Ko smo pojedli, smo se razdelili v tri skupine. Najprej smo si ogledali hišo Jožeta Šmita, vodnjak, nato pa še kovačnico. Potem smo imeli počitek in ogled trgovine. Ko smo si ogledali trgovino, je bila na vrsti izdelava magneta. Vsak je dobil kamenček, ga dobro obrusil in nanj napisal prvo črko svojega imena. Na vrsti je bila peka žulike, ki smo jo lahko potem pojedli. Nato je bila na vrsti hoja na hoduljah. Seveda je potem bilo na vrsti kupovanje spominkov. Počasi smo se že odpravljali domov, a ne brez žulik. Ko so se spekle, smo jih dali v nahrbtnike in odšli domov. Prispeli smo ob 14.30. To je bil najboljši izlet.

Tjaša Jakopović, 4. C

V SVETU PRAVLJIC

Tudi letos smo v naši šoli pripravili prireditve Miklavževanje z naslovom Svet pravljic in darilni bazar, katerega izkupiček je bil namenjen šolskemu skladu za dobrodelne namene.

Na prireditvi smo občudovali pevce, recitatorje, plesalce in povezovalke programa. Te so nas s pripovedovanjem pravljčnih zgodb popeljale v svet, v katerem zmaga pravičnost, lepota in dobrota.

Po prireditvi smo se odpravili v avlo šole, kjer so se stojnice šibile pod najrazličnejšimi dobrotami in izdelki, izdelanimi v šoli. S svojo bogato ponudbo so nas razveseljevali tudi predstavniki miklavških društev, in sicer: društvo kmečkih žena, vinogradniki in društvo Glog.

PRVOMAJSKE POČITNICE

Prvomajske počitnice. Zadnje počitnice pred koncem šolskega leta, ki jih večina po navadi preživi na morju. Tako je bilo tudi letos pri nas.

Doma smo že teden dni pred odhodom pripravljali stvari in ob koledarju odštevali dneve do odhoda. Bilo je grozno! Vse dneve sem pomagal mami, ki je neprestano prala in likala perilo, zraven pa poslušala dolgočasne pesmi (vsaj za moje pojme) z zvočniki, navitimi skoraj do konca. Po tednu dni »glušenja« in suženjstva pri mami je končno nastopil dan odhoda, ki je bil zame še posebno vesel, saj sem tega dne v šoli dobil dve petki. A da ne bi bil preveč vesel, sem moral pred odhodom še s sesalnikom posesati stanovanje, očistiti vse umivalnike in WC školjko. Grozno in dolgotrajno opravilo.

Čas odhoda se je približeval. Vsi smo pograbili svoje stvari in skočili v avto. Za spremembo je storil to tudi naš pol pes – pol miš Boni, ki smo ga zaradi njegove majhnosti morali dvigniti, da je lahko prišel v avto.

Končno smo se odpeljali. Pot je bila dolga in dolgočasna. Še naš pes je od dolgočasje skoraj padel s sedeža, medtem ko je razmišljal, v kakšnem položaju naj zaspi. Po padcu na glavo se je odločil, da bo raje kar sedel.

Po osmih urah vožnje in prebijanja skozi kilometrske kolone smo prispeli na cilj – v hotel

Delfin v Omišalu na otoku Krk. Bil sem srečen, ko je mama rekla, da smo končno prišli. Pa ne zato, ker smo bili tam, ampak zato ker sem končno vstal s sedeža, ki ni ravno primerno ležišče. Na srečo smo hitro dobili sobo, a se kljub temu nismo mogli veseliti, saj smo morali prtljago, ki je ni bilo malo, nositi po stopnicah do šestega nadstropja. Ko smo končno opravili, pa smo ugotovili, da je na koncu hodnika tudi dvigalo.

Po večerji smo šli takoj spat. Vključno s psom, ki me je zjutraj zbudil, medtem ko me je grizel za uho. Šele ko sem se prebudil, sem se lahko razgledal po sobi, ki je imela razgled na morje in rafinerijo, iz katere je grozno smrdelo. Morda je bil smrad razlog, da smo prejšnji večer vsi tako hitro zaspali.

Po obilnem zajtrku nas je čakal dolg sprehod ob obali, vse do Omišala, ki je bil na vrhu hriba, na katerega si lahko peš prišel le po 243 stopnicah. Štel sem!

Po kosilu pa smo končno prišli v Čižice. Zapuščene soline z vročo vodo, dosti blata in rakovic. Avto se je komaj ustavil in že sem tekel proti luži z največ blata. Preden bi kdo lahko kaj rekel, sem že ležal do vratu zakopan v blatu. To sem pozneje drago plačal, saj me mama zaradi blata ni mogla namazati s kremo za sončenje in

so me zaradi sonca močno pekla ramena. Še ves teden.

Trije dnevi so si bili zelo podobni. Zajtrk, sprehod, kosilo, blato, večerja, filmi, spanje. Na žalost so ti trije dnevi prehitro minili. »Bilo je kratko in sladko,« je rekla mama. Na srečo mi je uspelo

mamo prepričati, da smo zadnji dan pred odhodom odšli tja, kjer je bilo, vsaj zame, najbolj zabavno. Uživali smo ob morju in lovili smo rakovice. Moja sestra mi je med sončenjem dala eno na glavo. Že čez dve sekundi sem ji vrnil s kepo blata v obraz. Zaradi tega je nastala prava vojna z blatom, ki bi si ga moral, če ne bi bilo mame, sklesati s kladivom ali dletom. Namesto tega me je mama napotila v morje, na žalost prav na najljubše prebivališče rakovic. Komaj sem se usedel, me je že ena uščipnila, druga pa mi je lezla preko roke. Po utrudljivem umivanju sem tekel naravnost k avtu, kjer sem čakal do odhoda. Vožnja je bila spet dolgočasna, a smo bili doma vsi veseli, saj smo lepo preživeli te prvomajske dneve.

David Vabšek, 7. a

Pod vodo, Rok Rozman Marinčič, 3. b

NA MORJU

Za prvomajske počitnice sem bil na morju, kjer sem preživel nekaj čudovitih dni. Imeli smo super vreme in toplo vodo, ki jo je sonce ogrelo kar na neverjetnih 27 °C. Vozili smo se s štirikolesnim kolesom, se kopali, najbolje pa je bilo, ko smo se pripeljali v adrenalinski park. Tam smo plezali, se spuščali po dolgih vrveh ... Kmalu je bil za nami prvi dan. Okoli devete ure je bila že skoraj popolna tema. Naenkrat so se prižgale luči in v hotelu nas je pričakala živa glasba, ki je poenjala približno ob 21.00.

Naslednji dan smo vsi veseli in zadovoljni odšli na zajtrk. Po njem nas je čakalo še veliko dogodivščin. Igrali smo tenis in mini golf. Žejni in lačni smo se napotili na odlično kosilo. Za tem nam ni preostalo nič drugega kot enourni počitek. Po njem smo bili pripravljeni na nove dogodivščine.

Ogledali smo si še celo mesto in zdelo se mi je zelo zanimivo. Po torej večurni hoji nas je cestni vlakec peljal nazaj do hotela. Hitro so minili štirje dnevi in odšli smo domov, polni nove energije in pripravljeni na učenje ter delo.

Marko Gutman, 6. a

PRVOMAJSKE POČITNICE

Šli smo v Umag. Hotel se je imenoval Sol garden. Bilo je toplo in vsak večer smo šli na sprehod v mesto. Mami mi je kupila blazino. Vozili smo se s kolesi in vlakom Jurček ter se šli kopat v morje. Ko je bilo mrzlo, smo se kopali v bazenu. Prvi večer sploh nisem vedela, kje je restavracija in kaj sem jedla. Šli smo za pet dni.

Tjaša Raušl, 2. c

DEŽEVNA ZABAVA

Nekega dne sem se zunaj igrala in je začelo deževati. Gledala sem skozi okno. Nato je zazvonil telefon. Bila je Lora. Želela je, da se greva igrati na igrišče. Ko sva hodili po cesti, sva srečali Veroniko in Niko, ki sta bili prav tako namenjeni na igrišče. Na igrišču smo se lovile po lužah in plezale po igralih. Z našo igro smo pregnale dež in priklicale sonce.

Alja Šprah, 2. C

PRVOMAJSKE POČITNICE

Šel sem z družino na morje v Biograd. Ko smo se peljali, smo videli star porušen grad. Ko smo prišli, smo si zložili stvari. Vsak dan smo lovili ribe in šli po sladoled.

Tilen Brunec, 2. c

BELA KAČA S KRONICO

Nekega večera sem sam sedel v sobi. Zagledal sem Belo kačo s kronico. Lezla je proti meni. Zelo sem se prestrašil in sem zbežal v dnevno sobo. Tam sem zaspal. Drugi dan se je spet pojavila kača. A tokrat se nisem prestrašil. Ugotovil sem, da je prijazna. Nikoli se je nisem več bal.

Naj Jelen, 2. c

DOBILA SEM SESTRICO

Včeraj se je mamica vrnila iz porodnišnice z mojo sestrico Lano. Mamici sem jo doma pomagala previti. Ko sva jo previli, sem jo imela v naročju. Ko je bilo kosilo, se je sestra najedla. Potem je šla spat.

Lora Žavrlan, 2. c

NESREČA

Prva nesreča se mi je zgodila v kuhinji, kjer mi je kozarec padel iz roke in se razbil na tleh. Zato sem od takrat vedno pazil, kje so kozarci in da mi ne bi spet padel iz roke.

Druga nesreča.

V svoji sobi sem po pomoti zlomil steklo na vratih. Potem sem vedno pazil, da se mi to ne bi še enkrat zgodilo.

Janez Vodušek 5. b

ZGODILA SE JE NESREČA

Tudi meni se je zgodila nesreča na Treh kraljih, na smučišču, ko sem bila stara sedem let.

Ustavila sem se za smučarjem, ta pa je s koncem smučarske palice zadel v mojo zgornjo ustnico. Nastala je majhna rana za šivanje. Zraven mi je

zbil en zob, ki mi je padel iz ust. Drugi zob je bil poškodovan, na srečo stalni zobje niso bili poškodovani. Odpeljali so me v Zdravstveni dom v Slovensko Bistrico, da bi mi zašili rano.

Toda tam dajo samo napotnico za šivanje, zato smo se z atijem in mamom odpravili v Klinični center v Mariboru. Tam so me takoj sprejeli in mi zašili ustnico, na živo.

Bila sem prav pogumna, nič se nisem jokala, zato so me na koncu vsi prav lepo pohvalili.

Kakšen dan, dva po šivanju nisem mogla jesti trde hrane, ustnico sem prav tako imela rahlo otečeno. Bila sem prav smešna.

Čeprav sem doživela nesrečo, me smučanja zaradi tega ni prav nič strah.

Nuša Tušek, 5. b

NESREČA

Med vožnjo s kolesom sem padla in si presekala ustnico, skoraj sem izgubila stalni zob.

Kaj bi morala storiti? Morala bi se voziti počasneje, da mi ne bi spodletelo.

Med počitnicami sem se žogala in si zlomila prst. Kaj bi morala storiti? Morala bi biti bolj pazljiva in se lepše žogati.

Mami sem pomagala rezati in se pomotoma urezala.

Kaj bi morala storiti? Morala bi bolj paziti in se pozanimati, kako se pravilno reže.

Tjaša Gomolj 5. b

RISBICE UČENCEV 1.A, PODRUŽNICE DOBRODVCE

NEJC FLAMIŠ

VID REPNIK

LIANA REYES

URŠKA TRAFELA

TEA VERDNIK

USPAVANKA

UČENCI 1. C SO NEKO OKTOBRSKO JUTRO POSLUŠALI USPAVANKE. DA JIM JE BILO UDOBNEJŠE, SO IMELI S SEBOJ TUDI PLIŠASTE IGRAČKE.

PO PRIJETNEM POČITKU SO RAZMIŠLJALI O TEM, KAKŠEN JE **SPANČEK ZASPANČEK**.

JAN SAMUEL: »**TAKŠEN S KAPO.**«

EVA G. K. : »**S KAPICO IN RUTICO, OBLEČEN V SRAJČKO.**«

VITO: »**JE ZELO ZASPAN.**«

NELI: »**V KIKLICI IN TRKA NA VRATA.**«

LANA K.: »**JE VELIK. TO JE MAMA, OBLEČENA V SRAJCO IN HLAČE.**«

LANA F.: »**JE TISTA MAMICA, KI REČE OTROKOM, NAJ GREDO SPAT.**«

NIKA: »**IMA DOLGO KAPO IN DOLGO OBLEKO.**«

SERGEA: »**IMA KAPO, HLAČE, MAJICO, COPATE.**«

LAN: »**JE ZASPAN.**«

NEJC: »**JE FANT IN TRKA PO VRATIH.**«

ANDY: »**IMA RUMENO KAPO, COPATE, BELO MAJICO.**«

LINA: »**JE MAJHEN. V OČKO TI ZLEZE IN JO ZAPRE, DA LAHKO ZASPIŠ.**«

KRISTJAN: »**IMA NOČNO KAPICO, COPATKE IN KRILO.**«

DANEJ: »**IMA COPATKE, KAPICO, SRAJČKO, PA MAJHEN JE.**«

BLAŽ: »**IMA ZELENO MAJICO. KAPO IMA RDEČO.**«

NASTJA P.: »**COPATE IMA IN KAPICO. PUŠČA STOPINJE. IMA SPALNO OBLEKO.**«

NINA: »**SRAJČKO IMA, PA KAPICO IN COPATE.**«

URBAN: »**IMA OBLEKICO, PA KAPICO, HLAČKE IN ČEVELJČKE.**«

TINKARA: »**JE VESEL, ZELO MAJHEN. OBLEČEN JE V MODER PLAŠČEK. GRE OD HIŠE DO HIŠE.**«

NASTJA M.: »**RDEČO KAPICO IMA, ZELEN PLASHČEK IN RJAVE ČEVELJČKE.**«

KLAVDIJA: »**JE MALI IN VESEL.**«

ANITA: »**MODRO OBLEKO IMA.**«

EVA R.: »**IMA KAPICO, OBLEKICO, COPATKE.**«

PATRIK: »**TO JE MEDO.**«

SODELOVALI SMO NA ODDAJI »1, 2 ODER 3« NA NEMŠKI TELEVIZNI ZDF

Naša dogodivščina se je pričela v torek, 17. 4. 2012, ko smo se zbrali na letališču v Gradcu. Namenjeni smo bili v München, na snemanje oddaje »1, 2 oder 3«, kamor nas je povabila nemška televizija ZDF. Namestili smo se v mladinskem hotelu, kjer smo bivali dva dni. Prvi dan smo popoldan izkoristili za ogled mesta München in vožnjo s podzemno železnico. Zvečer smo bili povabljeni na večerjo v bližnjo restavracijo »AlterWirt«, kjer smo spoznali tekmovalce iz Danske. Sreda, 18. 4. 2012, je bil za nas prav posebno doživetje. Zjutraj so nas peljali v studio ZDF, kjer so nas v garderobi čakale rdeče majice z imeni in teniske, to smo dobili po oddaji v dar.

Tomaž, Ana in Jan z voditeljem oddaje Eltonom

V GARDEROBI

NAŠI SOTEKMOVALCI IZ NEMČIJE IN AVSTRIJE

Snemanje je bilo pravo doživetje. Najprej so nas naličili in uredili pričeske, nato smo imeli vajo, kjer so nam razložili pravila. Voditelja Eltona smo spoznali šele tik pred snemanjem.

Naše sodelovanje v oddaji je bilo uspešno, osvojili smo 7 točk, kar nam je prineslo bronasto medaljo. Domov smo prinesli medalje, diplomu, priigrano denarno nagrado ter veliko manjših nagrad televizijske hiše ZDF.

PO SNEMANJU V STUDIU

Tema oddaje je bil čas, ure ... Voditelj nam je postavljajl vprašanja, na katera ni bilo potrebno odgovoriti, odločiti smo se morali med tremi polji in po voditeljevih besedah: »1, 2 oder 3 – letzteChance – vorbeil!« smo obstali pri odgovoru, za katerega smo menili, da je pravilen. Po utripajočem polju smo vedeli, ali stojimo pravilno ali napačno.

Naša dogodivščina na nemški televiziji ZDF se je zaključila popoldne, ker pa smo imeli let v Gradec šele naslednji dan, smo imeli dovolj časa še za tri dogodivščine - obisk vodnega sveta Sealife, obisk olimpijske vasi s stolpom ter BMW sveta.

V VODNEM SVETU

V vodnem svetu smo lahko opazovali morske konjičke, ribe, morsko želvo, majhne morske pse in še veliko drugih živali. Olimpijska vas nas je pričakala v lepem vremenu, z dvigalom smo se peljali 185 m visoko in si ogledali München še iz te perspektive. BMW svet pa nas je očaral z bleščečimi BMW-ji, motorji, skratka z vsem, kar je povezano s to znamko avtomobila.

Za nami je enkratno doživetje, ki ga nihče izmed nas ne bo pozabil. Vedno se bomo spominjali naše nepozabne tridnevne dogodivščine v Münchnu.

MED ŽELVAMI OZ. V JAJCU

PRED OLIMPIJSKIM STOLPOM

POGLED S STOLPA NA OLIMPIJSKO VAS

Oddaja bo na sporedu 6. 10. 2012, ob 8.35 na nemškem programu ZDF.

**Tomaž Ulaga, Ana Sporiš in Jan Kovačič
z učiteljico z nemškega jezika Ines Pečnik.**

OBISK POP TV, KANAL A A, RADIA SLOVENIJA IN RTV SLO, APRIL 2012

Učenci izbirnega predmeta vzgoja za medije- televizija, smo se v mesecu aprilu odpravili na ekskurzijo v Ljubljano. Tokrat smo se v Ljubljano peljali z vlakom.

Po prihodu v Ljubljano smo se z mestnim avtobusom peljali do televizijske hiše POP TV. Sprejela nas je ga. Elizabeta Šebela ter nam razkazala prostore televizije.

V STUDIJU ODDAJE 24 UR

Ogledali smo si največji studio POP TV-ja, kjer snemajo oddaje: LIGA PRVAKOV, MINUTA DO ZMAGE, EURO JACKPOT, pripravljali so tudi sceno za X FACTOR.

Pot nas je vodila naprej, do RADIA SLOVENIJA, kjer nas je sprejela ga. Lea Kovič, ki nas je peljala po prostorih radia, ogledali smo si prostore RADIA SLOVENIJA 1 in VAL-a 202.

Ogled pa smo zaključili z obiskom RTV SLO.

Ga. Veronika Rot nas je peljala po prostorih televizije in nam razložila, čemu služijo določeni rekviziti in pripomočki, ki jih uporabijo za različne oddaje.

V »maski« smo lahko videli, kako mojstri maskiranja za igralce pripravijo različne efekte. Sprehodili smo se po prostorih televizije, kjer so imeli pripravljene scene za različne oddaje: DNEVNIK, ODMEVI, ŠPORTNI IZZIV ... Naše druženje se je zaključilo ob 16.30 uri, ko smo prispeli v Maribor, polni prijetnih vtisov in bogatejši za izkušnjo več.

**UČENCI 9. A IN 9. B, KI OBISKUJEJO
IZBIRNI PREDMET PRED HIŠO POP TV - ja**

*Učenci izbirnega predmeta
vzgoja za medije- televizija z učiteljico Ines Pečnik*

ŽELVICA AJDA SE ZALJUBI

Želvica Ajda se je zaljubila v Toneta,
ki se ji smeji iz zadnje klopi.

Rdeča lička imajo vsi,
ko Tone reče Ajdi: »Lepa si.«
Ajda se pa le zasmije in odgovori: »Tudi ti!«
Ajda in Tone sta prijatelja,
saj sta kot golobčka dva.

Zdaj sta že zaljubljena
in nista več hudobna drug do drugega.

Trdna veza skupaj ju drži,
saj to se pri zaljubljenih zgodi.

Zdaj zaljubljena sta oba vse dni
in tudi, ko se zvečeri.

Manuela Ema Štifter, 4. A

AJDINA POT V ŠOLO

Ajda zjutraj v šolo odhiti,
saj se ji učiti mudi.
Rada se naučila bi deliti, množiti
in vodo v kozarec naliti.

Hodi po gozdu sem in tja, hopsasa
in si poje tralala.
Vidi, da zašla je s poti
in začne jokati.

Mimo pride slon in pokaže Ajdi dom,
kjer učenci so doma
in se učijo množiti, deliti
ter vodo v kozarec naliti.

Manuela Ema Štifter, 4. a

Avtor risbe: Alen Martan, 2. b

Avtor risbe: Korab Totaj, 2. b

Avtor risbe: Žan Kavčič, 2. c

Avtorica risbe: Eva Imenšek, 2. b

MOJA USPAVANKA

AJATUTAJA, ZIBKA SE MAJA,
ZASPI, MEDO.

KRISTJAN ČEH, 1. c

MOJA USPAVANKA

AJATUTAJA, ZASPI, ZASPI,
JUTRI TE NOV DAN ZBUDI.
AJATUTAJA, ZASPI, ZASPI,
JUTRI TE NOVI DAN ZBUDI.

LINA DRAGŠIČ, 1. c

MOJA USPAVANKA

ZASPI, ZASPI, ZASPI,
ZVEZDA ŽE GORI.
ZASPI, ZASPI, ZASPI,
LUNA ŽE GORI.
ZASPI, ZASPI, ZASPI,
DETECE SI TI.

TINKARA KODRIČ, 1. c

POMLAD

Pomlad je prišla,
vse brsti in cveti,
o, pomlad, kako lepa si,
o, ptiček, kje si?

Pomlad, pomlad,
prinesi nov žar,
da vesel bo vsak,
o, pomlad.

O, metulji,
vsi naj priletijo,
potem naj pohitijo,
da se pomenijo.

Lara Čvan 3. c

Aljoša Podkrajšek, 2. b

Avtorica risbe: Lora Žavrlan, 2. c

JAZ SEM MIŠ

Jaz sem miš, ti pa ne,
jaz se skrijem, ti pa ne,
vsaka mama se me boji,
tebe pa nobena,
jaz sem miš, ti pa ne,
jaz jem sir, ti pa ne!

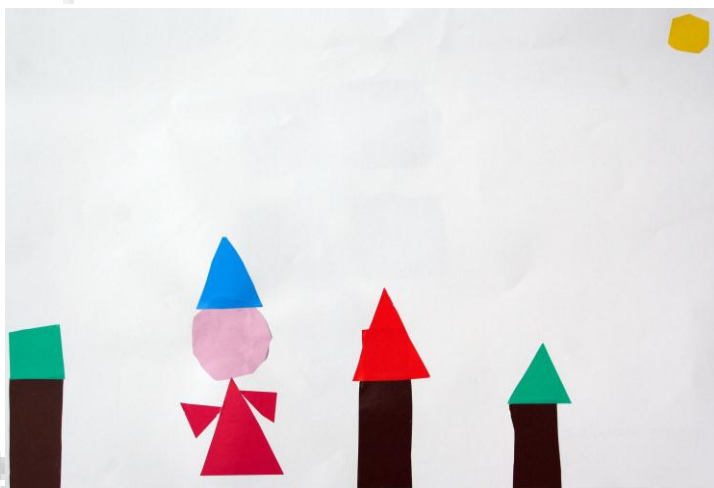
Jaz sem miš, ti pa ne,
jaz imam siv kožuh, ti pa ne
jaz sem miš, ti pa ne,
jaz imam rep, ti pa ne!
Jaz sem miš, ti pa ne,
nastopam v Tom and Jerry, ti pa ne,
jaz sem miš, ti pa ne,
ko maček me lovi, mene ne dobi,
tebe pa, ker si počasne.

No, saj veš, kaj bi dal, da bil bi miš,
da mame bi strašil, s sirom se sladkal
in mačkam v luknje bi bežal.

Živa Ornik, 3. b

Avtor risbe: Simon Pleteršek, 2. b

Avtorica risbe: Lucija Hudin, 1. b

JAZ SEM ...

Jaz sem konj, ti pa ne,
jaz pa tečem, ti pa ne,
vsak me občuduje -
tebe pa noben.

Jaz sem konj, ti pa ne,
nosim sedlo, ti pa ne.
Jaz imam čudovito grivo,
ti pa le mršave lase.

Jaz sem važič, ti pa ne,
mene vsak lahko jaha,
tebe pa noben.

Eva Hudin, 3. b

Avtorica risbe: Melanie Štumperger, 2. b

Avtor risbe: Lenart Peterin, 2. b

JAZ SEM PTIČ

JAZ SEM PTIČ, TI PA NE,
JAZ LETIM, TI PA NE,
PISANO IMAM PERJE,
KI ME GREJE, TI PA NE.
PTICA SEM SELIVKA,
KI POTUJE V TOPLE, DALJNE KRAJE.
SAJ VEM, DA TI BI
TUDI LETEL KOT JAZ,
PRIJATELJ BIL Z OBLAKI,
Z VETROM SE LOVIL,
V PRELEPEM BI RAZGLEDU
UŽIVAL DAN ZA DNEM.

JAZ SEM PTIČ, TI PA NE
LEPO POJEM, TI PA NE.
VEM, DA TUDI TI BI RAD
BIL PTIČ - VENDAR SI LAHKO
LE TIČ - FIRIČ!

Nina Gangl, 3. b

V potici se smejim,
in te za praznike veselim,
ko v rogljičku napolnjenem ležim,
da te še bolj razveselim.

Jaz sem oreh, ti pa ne,
imam sredico, ti pa ne,
vsak me lahko uporabi,
tebe pa noben!
Jaz sem oreh, ti pa ne,
sem okusen, ti pa ne,
mene vsak takoj pograbi,
tebe pa noben!

Nik Čoh, 3. b

JAZ SEM DUH

Jaz sem duh, ti pa ne,
jaz rad strašim, ti pa ne,
vsak se me boji ujeti – tebe pa noben!
Jaz sem duh, ti pa ne,
nosim haljo, ti pa ne,
ti bi mi jo hotel vzeti,
pa je nisi vreden!

Erik Čižič, 3. b

JAZ SEM OREH

Jaz sem oreh, ti pa ne,
sem okrogel, ti pa ne,
vsak si me želi pojesti -
tebe pa noben!
Jaz sem oreh, ti pa ne,
imam lupino, ti pa ne,
vsak bi mi jo hotel streti,
pa me ni vreden!

V potici se smejim,
in te za praznike veselim,
z mlekom in medom se v ustih topim,
da te še bolj razveselim.

JAZ SEM KRONA

Jaz sem krona, ti pa ne.
Jaz sem zlata, ti pa ne.
Kralj me nosi na glavi, tebe pa nihče.
Tudi kraljična me nosi, tebe pa ne.
Polna sem biserov in dragih kamnov,
ti pa ne.
Jaz živim v veliki palači,
ti pa v majhni barkači.

Nik Perko, 3. b

SMREČICA, NEJC ŽIBRET, 3. B

SMREČICA, RASINA BAJSIČ, 3. B

SMREČICA, ROK COBL, 3. B

V 1. B SO UČENCI NAPISALI PESEM IZ NAKLJUČNO IZBRANIH BESED NA »K«.

Besede so bile: krt, kip, kuža, Kitajec, kobra, krožnik.

TO JE MOJ DAN

KRT je pod **KIPOM** naredil krtino,
da bodo imeli kino.

KITAJEC je to izvedel
in se malo zmedel.

KOBRA je bila modra.

KUŽA je prišel v hišico,
kjer je dobil mišico.

KROŽNIK pa se je odločil,
da se bo malo zmočil.

*Tina Skledar, Matic Mergeduš, Mia Štiglic, Neža Novak, Laura Velički, Erazem Valentinčič, 1. b
PRASKANKA – NOVO LETO, LORA FERČAL, 3. B*

ŠTEVILKE

Nekega dne so se učenci učili računati na plus,
minus, krat in deljeno.

Neko noč pa so številke zbežale iz zvezkov v
gozd. Naslednji dan so jih šli učenci iskat. Ko so
jih našli, so jih številke ujele v kletke. Rešil jih je
Hofern s svojimi kung-fu veščinami. Ujel je
številke in jih odpeljal nazaj v zvezke. Učenci so
vprašali številke: »Zakaj ste zbežale?« Številke so
jim odgovorile, da so želele videti barviti svet.

Od danes naprej otroci v matematične zvezke
tudi rišejo. Pri tem uporabljajo različne barve, da
so zvezki čim bolj barviti.

Nik Čoh, 3. b

ŠTEVILKE

Nekoč predavnimi časi so živele čudežne
številke. Kdor jih je napisal, so skočile v
nasprotno smer in že je imel napake.

Nekega dne so črke izginile in odšle na drugo
šolo. Otroci so pri matematiki imeli vedno več
napak. Učiteljica se je čudila, kako da imajo toliko
napak. Vsi učitelji so se dogovorili, da bodo to
stvar rešili. Resnično so opazili, da se številke
premikajo. Številke so nagnali iz dežele.

V šoli so živeli srečno do konca svojih dni.

Rok Rozman Marinčič, 3. B

NARAVA SPET OŽIVI

Nekoč je živela punčka. Starša sta ji umrla.

Nekega dne pa je posadila vijolico. Prvi dan je
bilo samo steblo. Drugič že listi, tretjič pa cvet.
Vijolica je zrasla, je zaklicala. V trgovino je šla še
po trobentico.

Tako je narava oživila in skupaj so uživali v
pomladnih dneh.

Lora Ferčal, 3. b

ČRKE A IN Ž

Nekoč sta živeli črki A in Ž. Bili sta zelo osamljeni.
Nekega dne, ko sta se sprehajali po gozdu, se je
črka spomnila, da lahko poiščeta še druge črke.
In tako sta se odpravili na pot. Šli sta po ulicah in
mestih, a nikjer nista našli črk. Šli sta nazaj
domov. Naslednji dan sta se spet odpravili v
gozd. Tam sta srečali volka. Vprašali sta ga, če je
kje videl črke. Povedal jima je, da jih ima medved.
Zahvalili sta se in odšli iskat medveda. Medved
jima je vrnil črke.

In živele so skupaj srečno do konca svojih dni.

Timotej Leich, 3. b

Avtor risbe: Svit Perko, 1. b

Avtor risbe: Tadej Plošinjak, 2.c

Avtorica risbe: Nika Vauhnik, 2. c

ČRKE

Nekoč so živele črke. Vsaka je bila drugačna.

Nekega dne so se skregale. A, b, c, č – so bile skupaj, d, e, f, g, h, j, k, l, m, n so bile skupaj in o, p, r, s, š, t, u, v, z, ž. Bile so zelo jezne in so se začele pretepati. Prišel je predsednik črk. Umiril jih je. Vse so se bale predsednika. Črke so se opravičile. Črka A se je domislila, da bi lahko šle okoli sveta. Šle so in videle ves svet.

Ko so se vrnile v domačo vas, so bile zelo vesele. Rekle so, da je povsod lepo, a doma je najlepše.

Eva Hudin, 3. B

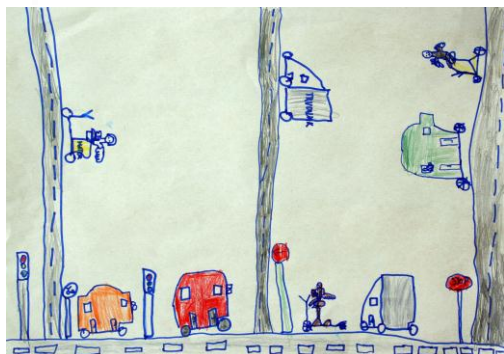
NINA IN ČAROBNA NARAVA

Za devetimi gorami je živela Nina. Zelo rada je imela naravo.

A nekega dne je Nina razjezila naravo. »Ne bom več tvoja prijateljica!« je vzkliknila narava. Nini je bilo hudo in ji je podarila darilo. Nina je s prijatelji očistila bližnje gozdove. Kako lepo darilo! Zdaj bom spet vaša prijateljica, se je razveselila Narava.

Tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Barbara Gutman, 3. b

Avtor risbe: Nik Urbas, 2. c

Avtorica risbe: Nika Milošič, 2.c

Avtor risbe: Rene Rajh, 1. b

MATI NARAVA

Nekoč je živela mati narava. Imela je hišico, pokrito s suho travo. Imela je konja Zlatogrivca. Bila je pridna, vsak dan je zalivala cvetlice.

Nekega dne je s konjem Zlatogrivcem odšla v gozd. V gozdu je našla poškodovano rjavo muco. Odnese jo je domov. Doma jo je dala v mehko košaro in ji skuhalo toplo juho in topel čaj. Zgodaj zjutraj se je zbudila v košari. Imela je povito tačko.

Mati narava ji je dala žlico, da pomeša čaj. Popila ga je in vprašala, če lahko gre. Mati narava ji je rekla, da naj še malo počiva. Minil je drugi dan. Muca je še enkrat vprašala, če lahko gre. Mati narava je rekla, če bo pazila na tačko, lahko gre. Muca je odšla in prišla v temen gozd. Videla je polno živali. Hodila je in hodila in prišla do jame. Na tabli je pisalo POZOR, HUD JEŽ! Rekla je:

»Bom pogledala,« in odšla v jamo. V jami so se prižgale luči. Mislija je, da je doma. Iz jame je prišel jež. Najprej je rekel, da mora ven, potem pa ji je dovolil ostati. Mati narava še vedno živi. Vsak dan zaliva rože. Nekega dne je potrkalo na vrata in bila je muca. Vprašala je, če lahko ostane. Narava ji je povedala, da je dobrodošla. Bila je noč, zato je kar zaspala. Zjutraj je popila svoj čaj. Nato sta skupaj odšli v gozd nabrati sadje. Hodili sta po travniku in našli prostor za počitek. Postavili sta šotor, pojedli sadje in uživali. Zvečerilo se je, zato sta se odpravili domov. Ohladilo se je. Doma sta zakurili v peči. Tako sta živeli skupaj srečno, do konca svojih dni.

Ana Rožanc, 3. b

NARAVA SE SPREMINJA

Nekega dne je eden od šolarjev ugotovil, da narava ni vedno enaka. A verjel mu ni nihče. Imel je bratranca Lineja, ki mu je za razliko od drugih, verjel. Skupaj sta šla v gozd. Linej je našel skrivni predor. V hišici za predorom sta videla vilo. Vili sta razkazala mesto. Pripeljala sta jo v šolo. Vsi so videli, kako vila spreminja naravo, dela veter, sonce in drugo. In živeli so srečno do konca svojih dni.

Teja Kokol, 3. b

POŠTEVANKA, DELJENJE IN ŠTEVILA

Nekoč, za devetimi gorami, je živel deček. Deček ni znal poštevank, deljenja in števil. Zato so vsi šestletni otroci šli v šolo. Tam so se vsi otroci učili poštevank, deljenja in števil. Deček se je naučil, spoznal je tudi abecedo. Bil je že velik, ko je končal z učenjem. Šel je v gimnazijo. Tam se je zaljubil in poročil. Z ženo je živel srečno do konca svojih dni.

Rasina Bajsič, 3. b

DEKLICA, KI JE IMELA RADA NARAVO

Nekoč je stala osamljena hiša. V njo se je naselila deklica, ki ni imela imena. Zato so jo klicali Deklica. Nekega dne pa je deklica našla čarobno palico, čarobno kroglo in knjigo. Vzela je stvari, ki jih je našla. Z njimi se je naučila čarati. Ampak čarala ni

nič slabega, da ne bi poškodovala narave. Nekega dne je začel goreti gozd. Deklica je pohitela v hišico, vzela čarobno palico in rekla: »Čira, čara, hokus, pokus, naj neha goreti gozd!« In gozd je nehal goreti. Potem so vsi ljudje imeli radi naravo in jo čuvali.

Nina Gangl, 3. b

ČAROBNA GOBA

Nekoč je v gozdu živel jurček Rjavko. Imej je sestrice Piko, a ona je bila mušnica. Nekega dne je s starega hrasta Vilija padel list Tone. Pogovarjala sta se, kaj vse je videl Tone s hrasta Vilija. Videl je sonce, videl je luno, videl je zvezde, ceste, travnike in vasi, včasih tudi ljudi in živali. Naenkrat so se zaslišali koraki. Prišel je človek s košaro. In ta človek je nabiral točno to, kar je bil Rjavko. Rjavko je bil goba. Človek je prihajal vedno bližje in bližje. Tedaj je list Tone poskočil in zakril Rjavka. Človek je iskal Rjavka, a ga ni našel. In živeli so srečno, do konca svojih dni.

Erik Čižič, 3. b

ČAROBNI SVINČNIKI

Pred davnimi časi so živeli trije svinčniki. Živeli so v peresnici. Vsi trije so imeli istega lastnika. A včasih so se sprli. Nekega dne so tako pisali, da so postali čarobni. Tako so postali prijazni. Vse domače naloge so pisali sami, brez pomoči. Nekega dne pa so se izgubili. Na srečo jih je našel Nik. Svinčniki niso bili več čarobni. Tako sem spet lahko pisala domačo nalogo.

Živa Ornik, 3.b

Avtorica risbe: Tamara Jelen, 1. b

BALET, NIK PERKO, 3. B

LABOD, ANA ROŽANC, 3. B

ČAROBNI MAVRIČNI KOLIBRI

Nekoč pred davnimi časi je živel lord Kitajske. Ta lord je bil prijazen in imel je veliko služabnikov. Nekega dne je šel na sprehod v džunglo. Tam je za grmovjem zagledal bojevnika, ki je nosil sabljo. Povabil ga je na čaj v svojo palačo. Tam sta se pogovarjala. Bojevnik se je predstavil. Bojevnik je lordu dal lepega kolibrija. Lord je s kolibrijem šel živet v naravo. V naravi sta živela že dvanajst let in iskala hrano. Lord si je v naravi zgradil hišo. Neke noči je kolibri vzletel v palačo in vzel kos zlata. To se je dogajalo noč za nočjo. Neke noči pa je v lordovo hišo prišla smrt. Izgledala je kot okostnjak. V roki je imela koso. Lord se je zelo ustrašil. Prišel je kolibri in s svojimi laserskimi očmi razstrelil smrt na tri dele. Lord in kolibri sta nadaljevala pot na Japonsko. Tam se je dogajalo enako. Neke noči je v lordovo hišo v naravi prišel mojster smrti. Imel je štiri roke. V dveh kosi, v drugih dveh pa zlata meča. Kolibri je s kosoma zlata s Kitajske naredil sončni žarek in mojstru smrti odrezal roke, s svojimi laserskimi očmi pa mu je razstrelil telo in glavo. Ko je mojster bil premagan, se je v tleh odprl vhod v zemljo. Lord je šel po stopnicah v skrivni prehod. Tam je bilo veliko zlobnih okostnjakov z meči. Kolibri jih je sam premagal in odprla so se vrata v skrivno sobo. Tam je bila čarobna vesoljska dimenzija na Kitajsko. Lord je s kolibrijem odšel v dimenzijo in si obljubil, da ne bo nikoli pozabil te pustolovščine. Živela sta srečno, do konca svojih dni.

Nik Perko, 3. B

Avtorica risbe: Zala Korže, 1. b

SNEŽNO OKNO

Nekega dne so vsi pričakovali sneg, a ni ga bilo in ni snežilo.

Muca Mica je poklicala zajčka Puhija, da bi se igrala. A ko sta stopila ven, je začelo snežiti. Oba sta vriskala od veselja. Najprej sta začela graditi iglu, potem snežaka in na koncu sta se še kepala. Ker sta postala zaspana, sta odšla v hišo.

Na toplem sta se pogovarjala o snegu ter kaj bosta počela naslednji dan. Bilo jima je zelo udobno, ker sta sedela na mehkem vzglavniku in gledala sneg skozi okno.

Lara Čvan, 3. c

Avtorica risbe: Nika Gačnik, 2. c

REPATICA

V vesolju je zvezda repatica
prava kraljica.
Rada je turški pire,
pite obožuje in jih kupuje.
Svoje otroke opozarja,
ker nima denarja.
Radi se igrajo in miru ne dajo.
Razbili so že lonec
in pesmice je konec.

*Žiga Zagoranski, Urban Kamplet,
Marko Cimeša, 3. a*

risbe: *Veronika Lončarič, 2. C*

KAČJA ŠOLA

Mlade kače klopotače
rade nosijo hlače.
V šoli dobro se učijo,
rišejo in se podijo.
V prostem času nogomet igrajo
in družabne igre se igrajo.
Sladkarije so jim všeč,
ker so dobre za pojest.

*Marko Cimeša, Nace Siter,
Maša Jeza, Nejc Hedl, 3. a*

LABOD, ERIK ČIŽIČ, 3. B

Avtorica

RIBJA ŠOLA

V ribji šoli so nadloge,
ki ne pišejo naloge.
Po morju male ribice drvijo
in se ne učijo.
Mamice jih ne cartljajo,
ker miru ne dajo.

*Brina Kurnik, Stella Brvar,
Žiga Zagoranski, Gregor Smiljan, 3. a*

POMLAD

Pomlad, pomlad,
zabavna je,
pa tudi,
če sonca ni.
Pomlad, pomlad,
zabavna je!
Takrat rožice cveto,
Jeee !
Na pomladni dan
imaš ti rojstni dan.
Jee!

Živa Ornik, OPB, 3. r.

SEVERNICA

Kje je tista severnica?
Tista zvezda
dobrih sanj,
da polepša mi moj sen.

Ko zavijem se v odejo,
le v nebo
zagledam se.
Tebe iščem, draga zvezda
mojih sanj.

Kje je tista severnica?
Tista zvezda
dobrih sanj?
Zdaj le iščem
te po nebu,
ker želim si dobrih sanj.

Tu si tista severnica!
Ti si zvezda
dobrih sanj.
Jaz želim si lepe sanje,
zdaj popelji me v sanje.

Ana GAJZER in Saša KODBA, OPB, 3. r.

PLJUNI V ROKE

31. 12. – ne vem točno, katerega leta, se je rodila mravljica. Bila je majhna in luščna. Že takoj, ko je prilezla na plan, si je pljunila v roke. Njene prve besede so bile: »Veselo na delo.«

Njena mama je bila zelo ponosna na svojo hčer. Vedno, ko je mravljica prišla domov, ji je rekla: »Moja marljiva mala mravljica.« Njeni bratje so jo pa le zafrkavali: »No, prinesi mi to, če tako rada pljuneš v roke.« Ko so ji to govorili, se je zamislila. Rekla si je: »Če za kaj pljunem, pljunem za nekaj pametnega.«

Njeni bratje so jo kar naprej zafrkavali, ona se je navadila in kar nekaj časa je minilo, ko je vendar spoznala svoje ime. Ime ji je bilo MARLJIVČICA.

Tonka Masič, 4. b

Avtor risbe: Miha Brunec, 2. c

POPRAVLJALNICA IGRAČ

Nekega dne se je moji najljubši igrači utrgala tačka. Odšel sem na sprehod. Srečal sem prijatelja Jakoba, ki mi je povedal, da je na polju hiška in v njej živi babica, ki popravlja igrače. Vstopil sem v čarobno hiško in zagledal babico. Povedala mi je, da igrače popravlja z ljubeznijo in s čarovnijo. Stekel sem domov, vzel raztrgano igračo in se vrnil k babici. Popravila mi je igračo. Igračo sem pokazal staršem in jim vse razložil.

Patrick Breznik, 3. a

LABOD, ANEJ TRUNK, 3. b

DEŽELA SMEJALKA

V deželi Smejalki so se otroci učili skakati po mizah, se smejati, polivati z vodo, gledati televizijo, hoditi po rokah. V šolo so si lahko prinesli katerokoli igračo. Učitelj ni bil nikoli jezen. V odmoru so imeli dve uri časa za igranje. V deželi Smejalki so jedli sadje, zelenjavo in čokolado. Oblečeni so bili v kratke hlače in v kratke rokave, saj je v deželi Smejalki vedno sijalo sonce.

Nace Šiter, 3. a

Avtor risbe: Naj Jelen, 2. c

DEŽELA SMEJALKA

V deželi Smejalki so se vsi smejali. Ni bilo nobene stavbe, bila je samo šola. Otroci so se vsako jutro počesali, si naredili čopke in odšli v šolo. Tam so se učili igrati z lego kockami, skakati po mizah, plesati in božati muce. Učitelj se je vsako jutro našminkal. Oblečeno je imel oblekico. V učilnici so imeli deset blazin v obliki solate. Iz učilnice v jedilnico so imeli vrvi. Niso imeli vrat, ampak tobogane. Otroci so bili srečni in veseli.

Stella Brvar, 3. a

Avtorica risbe: Tjaša Raušl, 2. c

BOŽIČNO PRESENEČENJE

Bližal se je božični večer. Maja je skupaj s starši okraševala božično drevesce. Staršem je rekla, da si za božič zelo želi muco in zajčka. Starša sta se spogledala in mama je očku nekaj rekla na uho. Maja cele noči ni mogla zatisniti očesa.

Ko je napočil čas božiča, je komaj čakala večera. Ure so ta dan minevale zelo počasi. Ko je bila ura dvanajst opoldne, je Maja sedela ob božičnem drevescu. Sedela je že dve uri in naenkrat se je zgodil čudež. Pred Majo se je pokazala velikanska škatla. Takoj jo je odprla in iz škatle sta pokukala zajček ter muca.

Stekla je k staršem v kuhinjo z muco in zajčkom v naročju. Zdaj so bili vsi veseli in so lahko veselo praznovali božič.

Vanesa Lobenwein, 3.c

PRESENEČENJE POD SMREKO

Bil je božič. Otroci so komaj čakali, da bodo odprli darila pod smreko. Potem so se šli igrati. Starši so pripravili božično večerjo. Na mizi je bila hrana. Začeli so jesti. Ko so vse pojedli, so začeli odpirati darila. Eden od otrok je dobil zajčka in muco. Bil je zelo vesel.

Niko Fras, 3. c

BRANJE JE ...

Branje je zame zanimiva pustolovščina, nekaterim pa muka, zapravljanje časa, ampak pri meni ni tako.

Najraje berem zabavne knjige, npr. Grozni Gašper. Med vikendom berem zjutraj, čez teden pa popoldne in zvečer. Berem zvečer v postelji, preden zaspim in zjutraj, ko se zbudim. Ko berem, se sprostim, razvedrim in se počutim, kot da sem v prvi osebi. si pravijo, da požiram knjige.

Meni je branje zelo pri srcu. Upam, da bodo tisti, ki neradi berejo, radi vzeli knjige v roke.

Matic Terzer, 3. c

ČUDEŽNI GRAD

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami živelo sedem bratov. Živel so skupaj z mamo. Bili so največji reveži v deželi. Še za kruh niso imeli dovolj denarja.

Nekega dne pa se je tem revežem spremenilo življenje, saj je kar naenkrat z neba priletel grad. Takoj je cela družina vstopila v grad. Tam v gradu je bilo na kupe zlata. Zlato je v rokah držal Hanzi, ki je bil nasmejan. Bratje so mu pomežiknili.

Potem je Hanzi nekaj zagodrnjal in grad je čudežno poletel. Vsi so veselo zavriskali. Tudi grad. Nato so vsi v gradu skupaj zapeli veselo pesem. Ko so do konca zapeli svojo pesem, je grad pričaral igro Človek, ne jezi se. Ko so končali z igro, so pristali. Tako so lahko šli iz gradu. Šli so najprej po mestu. Potem pa še v market po nakupih. Ko so prišli nazaj do gradu, jih je Hanzi veselo pričakal. Slekli so si plašče in šli šteti zlatnike. Našteli so jih 896. Nato so utrujeni od napornega dne odšli spat.

Tako so živeli kot bogataši. Verjetno pa živijo še danes, če že niso umrli.

Vanesa Lobenwein, 3. c

RIBA, KI JE DELALA ČUDEŽE

Nekoč je za devetimi vodami živela riba, ki je delala čudeže.

Bila je hitrejša ko strela, tako močna, da je dvignila celega kita. Zelo visoko je skakala in še več. Nekega dne je tako skakala in naenkrat je začela leteti. »Letim!« se je veselila. Ker je delala čudeže, je bila lahko več dni na zraku. Tako je letela in naenkrat ...ČOF! Padla je v Atlanski ocean. Potem je plavala in plavala in spet začela leteti. Tako je letela, letela, letela in padla v domače morje.

Vsi so jo spraševali, kje je bila in riba jim je povedala.

Matic Terzer, 3.c

GLEJ, ZUNAJ SNEŽII

Nekega jutra je zapadel prvi sneg.

Ko je muca Maca to videla, je zbudila zajčka Pikija in že sta bila zunaj. Na snegu sta se lovila, kepala, delala snežaka in stopinje v snegu. Čez nekaj ur sta se skrila v svoj iglu.

Ko je padel mrak, sta se Maca in Piki odkobacala v posteljo in tam opazovala prvi sneg.

Matic Terzer, 3.c

SPET TA SNEG

Zajček Hopsi in muca Lili sta se igrala pred hiško. Bila je jesen. Hopsi je skakal v listje, ki je odpadlo, Lili pa se je igrala s klopčičem volne. Skrivala sta se, potem pa se še igrala z žogo. Zelo sta se zabavala. Nato pa je Hopsi rekel: "Mene pa malo zebe." "Mene tudi," je zahlipala Lili. Nebo so prekrili oblaki. "Hopsi, deževati bo začelo!" je vzkliknila Lili. "Ne, glej sneži! Lahko narediva sneženega moža," je

odvrnil Hopsi. "Ne, premrzlo je. Pridi, greva v hiško. Kaj naj počneva?" je vprašala Lili. Potrkalo je na vrata. "Kdo je?" je prestrašeno vprašala Lili. Hopsi se je ustrašil: "Kaj, če je hudobna snežna kraljica? Ali snežni čarovnik?" "Naprej!" sta se opogumila. Bila je sinička, s katero sta se spomladi igrala. "O, zdravo!" je rekel Hopsi. "Se prideta igrat?" je vprašala sinička. Odvrnila sta: "Zebe naju, ko sva zunaj." "Pa imata puloverje?" ju je vprašala. "Ja!" sta ji v en glas odgovorila Hopsi in Lili. "Oblecita si jih in se gremo igrat na sneg," jima predlaga sinička. "Prav," sta pritrdila oba. "Sta že?" je bila nestrpna sinička. "Ja, sva!" sta pohitela. Sinička ju povabi: "Gremo na sneg." "Kako je tu lepo belo," je bila navdušena Lili. "A ne tako, kot pisana jesen," doda Hopsi. "Da, tako je," mu pritrdi Lili. Ko so se nehali igrati, je sinička odletela, Lili in Hopsi pa sta ob oknu gledala, kako naletavajo snežinke. Spoznala sta, da sneg sploh ni tako slab.

Pika Sovič, 3.c

MRZLA KEPKA

Čez noč je zapadel sneg. Otroci so se ga zelo razveselili. Med odmorom so se kepali na šolskem dvorišču. Nenadoma je Blaž vrgel večjo kepo Neži v obraz. Mrzel sneg ji je zdrsnil za ovratnik. Neža je bila takoj vsa mokra. Zelo se je razjezila. Neža je poklicala Špelo in Nino. Skupaj so skepale Blaža.

Vanesa Lobenwein, 3.c

LEWE MESTO

V levjem mestu imajo samo levje stvari. Tam imajo levje trgovine, levji Evropark in levjo športno trgovino. Imajo tudi levjega župana, ki včasih stopi na svoj balkon in sporoči kakšno novico. Tako je tudi povedal, da bo čez štiri dni veliki derbi v hokeju. Igrala bosta levji kralji proti levji ognjeni. To bo zelo napeto. Levja športna trgovina je bila polna levjih navijačev. Kupovali so navijaške rekvizite. Minevali so dnevi do velikega derbija. Končno je prišel dan velikega dvoboja. Stadion je bil poln navijačev. Navijali so vsak za svojo moštvo. Na igrišče so prišli klub levji kralji in levji ognjeni. Bilo je zelo napeto. Na koncu tekme so zmagali levji kralji z rezultatom 1:4. Navijači levji ognjeni so odšli s pokončno glavo domov. Navijači kluba levji kralji pa so zmago praznovali dolgo v noč.

Niko Fras, 3.c

MESTO MODNIH PINGVINOV

Na Artantiki so živeli moderni pingvini. Ko je gospodarica Penguela rodila sina pingija, se je vse vrtelo okoli njega. Ko je pingy napolnil štirinajst let, je postal najbolj moderen pingvin. Ko so dobili novo pingvinko Pinko, ki je bila zelo lepa dama, se je pingy zaljubil v njo. Ko ga pa je Pinka zagledala, se je čisto zatreskala vanj. Ker je to moderno mesto pingvinov, so imeli računalnike. Pingi je Pinko poiskal na pingvinskem Twiterju in jo našel. Ona ga je seveda sprejela.

Nekega dne sta se Pingy in Pinka sprehajala po Pingviskem modernem mestu in sta videla orla, ki je pobiral pingvine. Ko je prišel do njiju, je pograbil Pinko in jo odnesel. Pingy je zakričal za Pinko: »Pinka, rešil te bom!« Pingy je odhitel domov, da svoji mami Pengueli pove, da je orel ugrabil Pinko. In ko je Penguela slišala vse, je svojo vojsko varnostnikov poslala, da Pinko najdejo, saj je vedela, da jo njen sin ljubi. Ker jo Pingy tako zelo ljubi, je šel kar zraven, vendar je mama rekla, da ne sme. Pingy jo je dolgo prosil in gospodarica je privolila, da lahko gre. Po treh mesecih so jo še vedno iskali in vedno so prestajali zanimive pustolovščine, kot so na primer: divji boj s kačo anakondo in prečkanje čez reko Nil. Ugrabili so jih pirati, vendar za eno uro. No, sedaj se še vedno trudimo najti Pinko. Odšli so še na zadnji kraj na našem ljubem pingvinskem modernem mestu in glej ga, zlomka, tam je bilo gnezdo tega predrznega orla, ki mu je imel Orniok. In tam, joj, vidim Pinko, ki se je smejala. Vendar ne prijazno in lepo, tako kot se zna smejati. Smejala se je zlobno in čudno, podobno temu: hahahahhaa. Pingi je mislil, da se napravlja in da se ni spremenila prav nič. Orniok je prišel do nas in rekel: »Veste, malčki, vaša ljubka prijateljica se je spremenila hahaha.« Jaz mu nisem verjel, saj se zloben človek zmeraj laže. Ko je iz gnezda stopila Pinka, je potrdila, kar je rekel Orniok. Vojska in Pingy niso mogli verjeti. Pingy ji je rekel, kaj se je zgodilo in Orniok je povedal, da ji je dal cepivo, ki iz prijazne živali naredi zelo zlobne. Vojska in Pingy niso verjeli, da je to res. Vsi so se žalostno odpravili domov, vendar je Pingy dobil enkratno idejo. Odšli so nekaj metrov naprej, da Orniok ne bi slišal ideje. Ta je bila, da se bodo fantje takrat, ko bosta Orniok in Pinka spala, pritihotapili v gnezdo in poiskali protistrup, cepili Pinko in jo odnesli v našo Moderno mesto. Vsem se je zdela zamisel

odlična in odšli so za drevo ter čakali na noč. Pinka in Orniok sta se odpravila spat in vojska in Pingy so se odpravili v gnezdo in malce počakali, da sta Orniok in Pinka zasmrčala. Našli so protistrup in navodila za uporabo. Pinko so cepili in jo odnesli ven. Pinka se je zbudila in ni bila več zlobna, ampak stara dobra naša Pinka. Naslednje jutro so vojska in Pingy ter Pinka bili na pol poti. Orniok se je zbudil brez naše drage Pinke in orel je zarjovel, da se je slišalo do njih. Končno so prišli in ko je Penguela zagledala Pinko, je

vzkliknila od veselja. Ker so vsi bili veseli Pinkine vrnitve, so naredili zabavo.

Naj še povem, kaj se je s kom zgodilo: Pingy in Pinka sta se, ko sta odrasla, poročila in dobila majhne pingvinčke. Penguela je našla svojega partnerja, ki mu je ime Panguel in je zelo prijazen. Orel Orniok se je spremenil in sedaj je čuvaj pingvinskega modnega mesta in je zelo prijazen do vseh. Tako da je bilo vso mesto srečno in veselo.

Ana Gajzer, 3.c

MIŠKA SANJA

Bližal se je večer. Miška je še vedno sedela pred televizorjem in gledala svojo najljubšo oddajo. Mamica je približno že stokrat zakričala iz kuhinje, naj se gre umiti in spat, a miška se ni premaknila niti za centimeter. Miška je vseeno hitro zaspala, saj je bila zelo utrujena. Imela je zelo čudne sanje. Sanjala je, da je z veliko raketo odletela na planet Mars. Tam je naenkrat zagledala majhno hišico v barvah mavrice. Počasi je vstopila v pisano hišico. Zelo se je bala, zato je miška hodila neslišno. V hiški je bilo na stotine kosov pohištva, ki jih je z zanimanjem opazovala. Čez nekaj minut so prišli Marsovčki. Bili so zelo smešni. Imeli so zelene kožuhe. Eden je celo stal na rokah. Iz glav so jim visele dolge sive antene. Spuščali so čudne glasove, ki jih miška ni niti malo razumela. Obnašali so se čisto tako, kot bi bili z drugega planeta. Miška je buljila v njih, oni v njo, potem pa so jo počasi odnesli v svoj veliki leteči krožnik in jo nekam odpeljali. Pristali so na čudnem planetu. Bil je svetlo modre barve. Imenoval se je Neptun. Z Neptuna pa je morala miška skočiti. Najprej jo je bilo zelo strah tega skoka, a ravno, ko je hotela skočiti, se je prebudila iz svojih sanj. Pogledala je okrog sebe in videla, da je doma na toplem. »Zdaj pa moram ubogati mamo in skočiti v toplo posteljo.«

Vanesa Lobenwein, 3.c

PALČEK ČARKO

Nekoč za devetimi gorami je živel palček Čarko. Tako mu je bilo ime zato, ker je znal čarati. Živel je zraven gore velikanke. Pri veliki gori je bilo vedno veselo, dokler se ni nekega dne zrušil plaz. Vsi palčki so se skrili v luknjo, ki so jo imeli za hude primere.

Toda stvari niso mogle pobegniti, zato jih je plaz zasul. Ko so palčki očistili zemljo in blato s svojih hišk, so krožniki, mize, stoli, žlice, vilice, noži ... oživele. Noben palček ni vedel, zakaj so predmeti oživel. Le palček Čarko je vedel, zakaj se je to zgodilo. Čez eno uro je Čarko povedal vsem palčkom, da je v gori čarobni prah, ki oživi stvari. Drugi dan so ob goro prišli trolji. Hoteli so uloviti vse palčke. Ti so bežali, kolikor so lahko, a trolji so vseeno ulovili pet palčkov. Stvari – predmeti - so trole zavezale na drevo. Čarko je trole začaral v miši in tako so palčki živeli srečno, do konca svojih dni.

Nejc Đuran, 3.c

ŠKATLA STRAHU

Živela radovedna miška, ki je nekega dne šla v lunapark. Bila je noč, zato je šla v škatlo strahu. Tam je slišala glasove, nenavadne podobe in še kaj.

Takoj ko je to videla, je zbežala k prijatelju zajcu in mu povedala, da je nekaj slišala in videla pošasti. Ker je bil zajček radoveden, je tudi on šel v škatlo strahu. Tudi njega je bilo strah, a tega ni priznal. Miški pa je rekel, da ga ni bilo prav nič strah. Miška ga je vprašala, ali bosta šla tudi naslednji dan v škatlo strahu. Zajec je iskal izgovore in miški rekel, da nima časa. Miška ga je vsak dan prosila, če gresta v škatlo strahu. Zajec pa je zmeraj odgovoril: »Danes nimam časa.« Nekega dne pa se je zajec opogumil in rekel: »Mene je tudi strah.« Miška se je začudila in rekla: »Potem pa greva skupaj v škatlo strahu.« Zajec je odgovoril: »Da.« Tako sta oba odšla v škatlo strahu. Opazila sta, da so bile to samo figure. Nobenega ni bilo več strah. Skupaj sta premagala strah in bila še naprej dobra prijatelja.

Lara Čvan, 3.c

RIBA, KI JE DELALA ČUDEŽE

Nekoč je za devetimi vodami živela riba, ki je delala čudeže.

Bila je hitrejša ko strela, tako močna, da je dvignila celega kita, zelo visoko je skakala in še več. Nekega dne je tako skakala in naenkrat je začela leteti. »Letim!« se je veselila. Ker je delala čudeže, je bila lahko več dni na zraku. Tako je letela in naenkrat ...ČOF! Padla je v Atlanski ocean. Potem je plavala in plavala in spet začela leteti. Tako je letela, letela, letela in padla v domače morje.

Vsi so jo spraševali, kje je bila in riba jim je povedala.

Matic Terzer, 3.c

LJUBEZEN

Jaz imam ljubezen,
ti imaš ljubezen.
skupaj bova vesela
in skupaj bova na zabavah norela.

Jaz dobim darilo,
ti dobiš darilo,
to je šopek,
šopek lepih rož.

Vanessa Lobenwein, 3. c

MOJA DRUŽINA

Moja družina smo mi,
jaz, mami in ati.
Skupaj počnemo zabavne stvari,
zato nam nikoli dolgčas ni.

Skupaj se smejimo,
se ob križankah potimo,
v bazenih se škropimo,
ob glasbi pa se skupaj zavrtimo.

Moja družina je eno,
moja družina smo mi,
čeprav včasih zagrmí,
se radi imamo vsi.

Vanessa Lobenwein, 3. c

POMLAD

Konec zime je
bilo prišla je
pomlad.
Ptički so
začeli pet lepe pesmice.

Spomladi je lepo,
spomladi je lepo
noči se krajšajo
dnevi pa se daljšajo

Niko Fras, 3.c

TOPLA POMLAD

Pomlad je lepa, topla, vesela, polna ljubezni
in je tudi zelo prijetna.
Ko je pomlad, smo vsi veseli, ker lahko počnemo
različne stvari.
Kdo ne bi imel rad tega toplega časa ...

Tian Knezoci, 3.c

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je nekaj posebnega. Ko imaš prijatelja, se počutiš posebnega in pomembnega. Na prijatelja se lahko zaneseš in stal ti bo ob strani. Ne bo te pustil na cedilu in ti pihal na dušo. Če imaš tistega prijatelja, ki ti stoji ob strani, vedi, da imaš veliko srečo. Dosti je namreč takšnih, ki se govorijo, da so pravi prijatelji, na koncu, ko jih potrebuješ, jih pa ni preprosto in ti obrnejo hrbet. Zato vedi, poišči si pravega prijatelja - PRIJATELJA - ki ti bo znal pomagati in te ne bo nikoli zapustil. In da bosta za vedno BFF.

Ana Gajzer, 3.c

LABOD

Nekoč je živel prelep labod. Nekega dne se je odločil, da bo odšel k teti Betki.

Najprej je moral skozi zelo travnato reko. Ni in ni mogel najti izhoda. Medtem, ko je labod Tine iskal izhod, je zagledal nenavadno svetlobo. Sledil ji je in prišel iz zelo travnate reke. Takoj, ko je prišel ven, so se mu oči začele kar same zapirati, ker je bilo v zelo travnati reki zelo temno. A moral je še priti do konca zelo dolge reke. Ko je bil na polovici poti, se je pred njim podrlo drevo. In takrat se je zgodil čudež. Drevo je poletelo in ko je Tine prišel mimo drevesa, je drevo spet padlo na tla. Tine je tako končno prišel k teti Betki in živela sta srečno, do konca svojih dni.

Nejc Đuran, 3.c

O ČLOVEKU, KI JE BULIL V TELEVIZNO

Živel je človek, ki je neprestano gledal televizijo. Gledal je vse mogoče stvari, ki so bile na programu.

Nekega dne pa je gledal ljubezenski program. Tam je spoznal dekle svojih sanj.

Ko je minilo eno leto, se je odločil, da jo bo povabil v kino. Gledala sta grozljivko. Bilo ga je tako strah, da je raztresel skoraj vse kokice. Ko je bilo filma konec, je dekle povabil domov. Čez eno uro je začel pripravljati piščanca za peko. V piščanca mu je

pobegnil majhen televizor. Piščanca je začel peči. Nato je na obisk prišla še soseda Micka, na skrivaj pojedla piščanca in odgnala dekle njegovih sanj.

Človek se je odločil, da ne bo nikoli več gledal televizije. Sedaj živi bolj zdravo in hodi več v naravo.

Lara Čvan, 3. c

LABOD, TIMOTEJ LEICH, 3. B

LARA IN PSIČKA RINA

Psička Rina in lastnica Lara sta odšli na sprehod. Videli sta sedem gradov, devet jezer in trinajst hiš.

Gradovi so bili tako veliki kot dve veliki hiši. Lara in Rina sta si želeli ogledati tudi notranjost gradu, a si ga nista smeli, ker je Rina psička. Ogledali pa sta si hišo strahov, kjer je bila Rina zelo pogumna. Za nagrado je dobila posladke. Obe sta se kopali tudi v jezeru. Lara je v jezero metala kamne, Rina pa jih je lovila. Potem pa je Rina nekaj slišala. Takoj za tem je Lara zaslišala klice na pomoč. Glasovi so bili od neke deklice. Deklica je bila v gradu, kjer se je ukleščila med obzidjem in podrtim drevesom. Ker je bila Rina pametna psička, je vzela vrv in jo prinesla Lari. Lara je z vrvjo navezala drevo, drugi konec vrvi pa je privezala Rini za ovratnico. Rina je z vso močjo povlekla vrv in drevo se je premaknilo, tako da se je deklica lahko rešila.

Psičko Rino so vsi občudovali in ji zaploskali. Za Laro je bila Rina že prej najboljša in najbolj pogumna psička. Lara in Rina se imata zelo radi.

Lara Čvan, 3. C

DEKLICA IN POVODNI MOŽ

Nekega dne sta grof in grofica svoji hčeri vzela novorojenčico saj ni bila modre krvi. Spletični sta naročila, naj otroka odnese in ga ubije. Ker spletična ni imela srca, da bi to naredila, je majhno deklico spustila po reki. Deklica je močno jokala in zaslišal jo je sam povodni mož. Odnese jo je v sobo iz srebra. V tej sobi je živel kar nekaj časa. Toda prišel je čas, ko se je spomnila svoje matere in začela glasno jokati. Priplaval je povodni mož in jo vprašal, po kom tako joče. Odgovorila je, da pogreša mamo. Deklica je zaspala in povodni mož jo je odnesel v sobo iz stekla. Tam se je igrala s steklenimi igračkami, vendar ji je postalo dolgočasno in spet je začela jokati. Priplaval

je povodni mož in jo spet vprašal po kom joče. Spet mu je odgovorila, da pogreša mamo. Poskušal jo je potolažiti, vendar je bila še vedno žalostna. Nato jo je odpeljal na površje in poskušal poiskati starše. Ker jih ni našel, je deklico odložil pri mlinarju in njegovi ženi. Deklica je tam odraščala srečno, misleč, da živi pri pravih starših. Pri mlinarju je vzljubila golobe. Ko je odrasla, se je pri mlinarju oglasil kraljevič in se v deklico zaljubil. Odpeljal jo je na svoj grad, kjer je srečala kraljevičevo dojiljo, ki je bila v resnici njena prava mama. Takoj sta se prepoznali. Sledila je poroka in živeli so srečno do konca svojih dni.

Gašper Pečnik, 4. a

LABOD, TEJA KOKOL, 3. B

POVODNI MOŽ UGRABI GOLOBARJEVO HČI

Nekega dne sta v gradu živela grof in grofica. Čez eno leto sta dobila hčerko. Ta hčerka se je rada družila z golobarjem. Služkinje so vse povedale grofici. To je izvedel tudi grof in hčerki Anastaziji prepovedal druženje z golobarjem. Drugo noč je milo jokala ter zaspala. Sanjala je o povodnem možu. Zjutraj je prebudila grofico in jo prosila, če lahko gre do bližnjega morja. Grofica ji je dovolila in nazaj zaspala. Anastazija je mirno in tiho odšla, da ni nikogar zbudila. Njenemu najboljšemu prijatelju golobarju je najprej pustila pismo, nato pa vzela svetilko, plastenko soka in vode ter sendvič, pa tudi denarja ni pozabila. Ko je prišla do morja, si je najprej ogledala lepe vrtnice. Anastazija ni vedela, da če pade v

morje le kapljica njene krvi, se začne neurje. Anastazija je prijela vrtnico in se zbodla. Pred njenimi nogami je bil velik kamen, ki ga ni videla in je padla med trnje. Vsa je bila popikana in iz vsake ranice ji je tekla kri. V mirnem morju si je iz rok in obraza spravila trnje ter se umila. Morje ni bilo dolgo mirno, saj je iz njega prišel povodni mož. Prijel jo je za roko in potegnil v vodo. Anastazija je od strahu krilila z rokami, brcala z nogami, jokala in kričala. Od joka jo je bolelo grlo in je zaspala. Povodni mož je mislil, da je kot on, in jo položil v posteljo iz brona. Na mizo ji je dal dragulje iz brona, verižice, uhane, zapestnice in drugo zlato ter nakit. Anastazijo to ni zanimalo, saj se z zlatom, srebrom in bronom ni ukvarjala. Bil ji je dolgčas in brala je knjigo ter spet zaspala. Povodni mož je Anastazijo odnesel v posebno kmečko sobo, kjer je namesto postelje bilo seno. Ni ji bilo preveč udobno. Z glavo se je zabila v steno in se zbudila. Naenkrat je začela jokati in povodni mož jo je vprašal: » Po kom jočeš?« In Anastazija je rekla: »Po mojem najboljšem prijatelju.« Povodni mož ji je odgovoril: »Pa ravno zdaj, ko sem mislil, da mi boš delala družbo.« Naenkrat je na morje padla temna senca, saj so oblaki sonce zakrili ter priklicali luno in noč. Medtem se je grofica spraševala, kje sploh Anastazija je, in na iskalno akcijo poslala stražarje in služabnike, pa tudi služkinje so pomagale. To je izvedel tudi golobar in ker je bil njen najboljši prijatelj, je tudi on pomagal. Šel je do istega morja kot Anastazija in ves umazan padel vanj. Tudi njega je povodni mož vzel in mu dal za pit tri kozarce žvepla in en kolač brona ter rekel: »Če tega kolača vsaj enkrat ne ugrizneš in popiješ dva požirka žvepla, lepe Anastazije ne dobiš nazaj. Pa še nekaj, če tega ne narediš, te zdrobim v tako majhne koščke, da te švicarski urarji ne spravijo skupaj.« Golobar je bil jezen. Vzel je oba kozarca žvepla in ju polil v oči povodnega moža ter mu v obraz vrgel kolač. Rekel mu je: »Malo razmisli, kaj si naredil, drugače ti razbijem vse dragulje.« In povodni mož je obljubil, da nikoli več ne bo storil ničesar takšnega. Anastazija in golobar sta skupaj z ostalimi ujetimi odšla v graščino. Grof je umrl. Anastazija in golobar sta se lahko mirno poročila ter srečno živela, četudi je bila Anastazija žalostna zaradi izgube očeta. Skupaj sta imela veliko družino, kar 20 otrok, in skupaj so živeli veselo, malo žalostno, prijateljsko in srečno, do konca svojih dni.

Manuela Ema Štifter, 4. A
Avtor risbe: Timotej Švajger

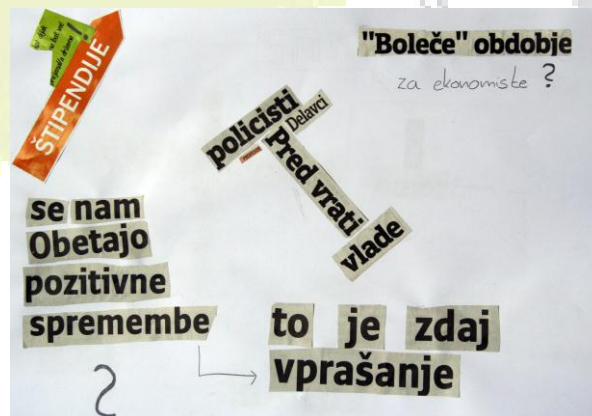
Avtorica risbe: Tija Veit, 2. c

Avtor risbe: Tilen Brunec, 2. C

Avtorica: Ana Marija Zupanič, 9. b

Avtor: Matjaž Kuri, 9.a

Tudi tisoč milj dolga pot se začne s prvim korakom. (Lao Ce – kitajski filozof)

ZA BISTRE GLAVE

UGANKE

Je velik in kosmat. Zimo predrema. Je mesojeda in rastlinojeda žival. Samica lahko skoti do tri mladiče. Kaj je to?

Jakob Berglez, 3. a

Je žuželka, lahko je rdeče, oranžne in črne barve. Ima pike, tipalke ter male nožice. Najraje je uši.

Stella Brvar, 3. a

Skače sem in tja, dolga ušeska ima, gor in dol, gor in dol in pri svojem domku je doma.

Nika Karanovič, 3. a

Je grozljiv, ni lev, je zver in rad ima meso. Napadalen je ponoči. Kadar je lačen, poje vse, kar mu pride na pot. Živi v gozdu. Kaj je to?

Nace Siter, 3. a

Je domača žival. Laja in tudi kdaj skače po tebi. Prehranjuje se z briketi, mesom in kostmi. Zelo rad se giba na svežem zraku.

Vita Kajšler, 3. a

LESTVICE NAJBOLJ PRIJUBLJENIH, POSLUŠANIH ...

GLASBENE SKUPINE

LMFAO
Linkin Park
One Direction
Lojze Slak
Modrijani
Akcent
Siddharta
Franc Mihelič
Tree Days
Green Days
JLS
Tabu
U2

PEVCI/PEVKE

Bruno Mars
Adele
Katy Perry
Taio Cruz
Michael Telo
Jon Bon Jovi
50 Cent
Skrillex
Vlado Kreslin
Taylor Swift
Edvard Maya
Justin Bieber
Selena Gomez
Rihanna

PESMI

Break your heart
Dynamite
Party rock
Ti, ti, ti, rožica
Tvoje ustne vrele
Čebelice
Champagne Showers
What makes you beautiful
We werent born to follow
Stereo love
Mistletoe
We found Love
In the End
Z Goričkega v Piran

Zbral: Boštjan Čander, 7. a

REZULTATI TEKMOVANJ V ŠOLSKEM LETU 2011/2012

MATEMATIKA – Vegovo priznanje

Vodja tekmovanja :Nevenka Gselman

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasta:

1. **razred:** Matic Mergeduš, Tijan Pečnik, Svit Perko, Tina Skledar, Nina Gvardjančič, Aleks Brodnik, Nejc Flamiš, Tinkara Kodrič, Alina Petrovič, Matic Pogorelec, Liana Reyes, Mia Štiglic
2. **razred:** Tilen Brunec, Urška Bajrič, Anej Bregant, Miha Brunec, Eva Imenšek, Nika Krstič, Mark Planinšek, Simon Pleteršek, Melisande Šneider Duret, Alja Šprah, Nik Urbas
3. **razred:** Teja Kokol, Anej Trunk, Saša Kodba, Rok Rozman Marinčič, Nace Siter, Erik Čižič, Vanesa Lobenwein, Nik Perko, Niko Fras, Jakob Berglez, Stella Brvar, Nik Čoh, Lara Čvan, Maša Jeza, Urban Kamplet, Brina Kurnik, Živa Ornik
4. **razred:** Nuša Kričej, Matevž Šavora, Hana Viher, Tadej Bračko, Luka Kalšek, Zoja Šprah, Katarina Hlede Jelen, Staš Kačičnik Hasanovič
5. **razred:** Adam Skaza, Rene Breznik, David Franci, Rok Pahič, Maša Pogorelec, Tim Slana, Andraž Valentinčič, Tilen Brodej
6. **razred:** Gašper Šerbinek, Robert Wochl, Tilen Plošinjak, Matic Brunec, Klemen Kuri, Tilen Ploj
7. **razred:** Žiga Stopinšek, Lara Rantuša, Jan Alojz Gačnik, Aljaž Visinski, Timi Kerhe, Nina Pahič
8. **razred:** Lara Droždek, Patricia Nerat, Nika Breznik, Luka Ekart
9. **razred:** Tadej Meglič, Tina Šušteršič, Tamara Kraljič, Andraž Kralj

Področno tekmovanje

Dosežena priznanja:

srebrna:

Lara Rantuša, 7. b

Jan Alojz, 7. b

Nika Breznik, 8. b

Lara Droždek, 8. a

Tina Šušteršič, 9. a

Tadej Meglič, 9. a

Tamara Kraljič, 9. a

Državno tekmovanje

Dosežena priznanja:

zlato:

Nika Breznik, 8. b

diamantno:

Tadej Meglič, 9. a

FIZIKA – Štefanovo priznanje

Mentorja: Zvonko Trstenjak, Marjan Veček

Šolsko tekmovanje: 13 učencev (8.a, 8.b) in 7 učencev (9.a,9.b)

Dosežena priznanja:

bronasta:

Andraž Kralj, 9.b

Klemen Bedök, 9.b

Žan Baranašič, 8.a

Žan Majhenič, 8.a

Področno tekmovanje

Dosežena priznanja:

srebrni:

Nika Breznik, 8.b

Andraž Kralj, 9.b

LOGIKA

Mentorica: Lilijana Zdunič

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasta: 41

Število tekmovalcev in priznanj po razredih:

<i>Razred</i>	<i>Število tekmovalcev</i>	<i>Število priznanj</i>
5.	19	14
6.	15	5
7.	16	10
8.	17	6
9.	11	6

SLOVENŠČINA – Cankarjevo priznanje

Mentorica: Janja Draškovič

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasta:

2. razred: Eva Imenšek, Ema Staklenac, Tadej Plošinjak, Nika Žokalj, Uršaka Bajrić, Miha Brunec, Nika Pleteršek, Melanie Štumperger;

3. razred: Jakob Berglez, Patrick Breznik, Erik Čižič, Barbara Gutman, Urban Kamplet, Saša Kodba, Teja Kokol, Vanesa Lobenwein, Matic Terzer, Lara Čvan, Niko Fras, Pika Sovič;

4. razred: Katarina Hlede Jelen, Luka Kalšek, Manuela Ema Štifter, Ana Divjak, Aleksander Oberleit, Oktobrina Peterin, Manca Šerbinek, Zoja Šprah, Hana Viher;

5. razred: Rok Pahič, Larisa Černejšek, Andraž Valentinčič, Aleks Brumec, Ines Sekač, Tjaša Gomolj, Tia Vičar Bertoncelj;

6. razred: Maja Pernek, Lea Ema Jakopin, Anja Marovt, Urša Polše, Matic Brunec, Gašper Šerbinek;

7. razred: Alex Premzl, Mia Sinovec, Daša Sprinčnik, Lara Rantuša, Živa Sovič;

8. razred: Nika Breznik, Matija Pečnik, Urška Bračko, Lara Droždek, Nika Perger;

9. razred: Katarina Paska, Eva Skaza, Živa Sagadin, Ana Marija Zupanič, Tadej Meglič.

Regijsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

srebrna:

Matija Pečnik, 8.b

Eva Skaza, 9.a

Nika Breznik, 8.b

Državno tekmovanje

Dosežena priznanja:

zlato:

Matija Pečnik, 8.b

NEMŠČINA - 9. razred

Mentorica: Ines Pečnik

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasti:

Tamara Kraljič, 9.a

Klemen Bedök, 9.b

Državno tekmovanje

Dosežena priznanja:

srebrni:

Tamara Kraljič, 9.a

Klemen Bedök, 9.b

NEMŠČINA – bralna značka (EPI LESEPREIS)

Mentorica: Ines Pečnik

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

4. RAZRED

ZLATO PRIZNANJE

Lučo Polenik, Samo Staklenac, Staš Kačičnik Hasanović, Rok Kušar, Nino Franci, Hana Viher, Gašper Pečnik, Tadej Bračko, Ana Divjak, Nuša Kričej, Manca Šerbinek, Andraž Kores, Luka Kalšek, Ana Sporiš, Matevž Nerat, Tjaša Jakopovič, Nino Mešič, Miha Donko, Žan Sprinčnik, Anja Topolovec, Tomaž Ulaga, Mirko Pejčič, Tin Miložič, Tim Pongrac, Kristjan Sagadin, Blaž Bole

SREBRNO PRIZNANJE

Aleksander Oberleit, Jan Kovačič

PRIZNANJE ZA SODELOVANJE

Blaž Cviki

5. RAZRED

ZLATO PRIZNANJE

Tilen Brodnik, Maša Pogorelec, Simon Ploj, Tim Slana, David Kraljič, Lucija Tkalec, Klemen Vekuš, Tina Ulaga, Lucija Čander, Larisa Černejšek, Nina Šubernik, Ines Sekač, Adam Skaza, Tjaša Gomolj, Marko Colnari, Lara Hutter, Nik Rebernak

SREBRNO PRIZNANJE

Nuša Tušek, Tjaša Seljak, Maxi Lobenwein, Luka Stopinšek, Laura Uršnik Žuran

6. RAZRED

ZLATO PRIZNANJE

Gašper Šerbinek, Klemen Kuri, Aljaž Zelenik

SREBRNO PRIZNANJE

Robert Wochl, Aljoša Flajšman, Beno Gangl

7. RAZRED

ZLATO PRIZNANJE

Mia Sinovec, Lara Rantuša, Žiga Stopinšek, Goca Rečnik, Brina Recek, David Vabšek, Zoya Tisaj, Jan Alojz Gačnik, Nina Pahič, Aljaž Verbek, Selina Klanfar, Alex Premzl, Daša Sprinčnik, Tilen Milojevič, Aljaž Visinski, Sara Tomič, Timi Kerhe, Bine Zgaga, Aljaž Červek, Sergej Podkrajšek, Lina Jelen, Nika Repnik, Nino Lepej

SREBRNO PRIZNANJE

Alex Lobenwein, Živa Sovič, Nuša Radoha, Jan Nikačevič, Boštjan Čander,

8.RAZRED

ZLATO PRIZNANJE

Žan Baranašič, Matija Pečnik, Nika Breznik, Lara Rampre, Žana Cobl, Jan Krivec, Damijana Bohl, Patricia Nerat, Maša Brumen, Urška Bračko, Orijana Reš, Blanca Koren, Ines Lesjak, Žan Majhenič

SREBRNO PRIZNANJE

Lara Droždek, Aljoša Munda, Urška Ploj

PRIZNANJE ZA SODELOVANJE

Luka Ekart

9.RAZRED

ZLATO PRIZNANJE

Tamara Kraljič, Katarina Paska, Klemen Bedök, Eva Skaza, Nina Krivec

ANGLEŠČINA - 8. razred

Mentorica: Špela Mesarič

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasto:

Nika Perger, 8.a

ANGLEŠČINA - 9. razred

Mentorica: Špela Mesarič

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasta: 11 učencev

KEMIJA – Preglovo priznanje

Mentorica: Leandra Mernik

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasta:

Matija Pečnik, 8.b

Nika Breznik, 8.b

Ines Lesjak, 8.b

ZGODOVINA

Mentorica: Stanka Pešec

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja

bronasta:

Lara Droždek, 8.a

Matija Pečnik, 8.b

Nika Breznik, 8.b

Ines Lesjak, 8.b

Eva Skaza, 9.a

GEOGRAFIJA

Mentorica: Irena Rajbar

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasta:

Lara Rantuša, 7.b

Katarina Paska, 9.a

Eva Skaza, 9. A

BIOLOGIJA – Proteusovo priznanje

Mentorica: Marjetka Breznik

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasta:

Katarina Paska, 9.a

Tina Šušteršič, 9.a

Matija Pečnik, 8.b

Državno tekmovanje

Doseženo priznanje:

srebrno:

Matija Pečnik, 8.b

VESELA ŠOLA

Mentorica: Metka Lovišček

Šolsko tekmovanje

Dosežena priznanja:

bronasta:

4. razred: Zoja Šprah, Andraž Kores, Leon Sovič, Manca Šerbinek, Miha Donko, Lučo Polenik, Oktobrina Peterin, Mirko Pejčič, Matevž Nerat, Blaž Cvikl

5.razred: Tina Ulaga, Rene Breznik, Msaša Pogorelec

7.razred: Žiga Stopinšek, Timi Kerhe, Aljaž Verbek, Lara Rantuša

8.razred: Lara Droždek, Žan Baranašič, Patricia Nerat

srebrna:

4.razred: Nino Mešič, Aleksander Oberleit, Tomaž Ulaga, Alen Vukelič, Katarina Hlede Jelen, Tin Miložič, Luka Kalšek

5.razred: Marko Colnarič, Andraž Valentinčič, Tim Slana, Rok Pahič, Tilen Brodnik

7. razred: Mia Sinovec

8.razred: Nika Breznik, Matija Pečnik

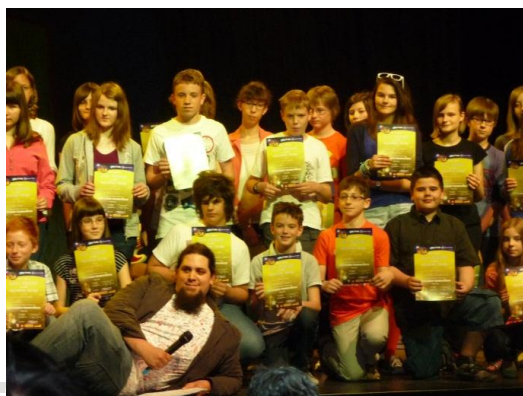
9.razred: Eva Skaza

Državno tekmovanje

Doseženo priznanje:

zlato:

Simon Ploj, 5. r.

Podelitev zlatih priznanj državnim prvakom iz znanja Vesele šole v Ljubljani, 19. 5. 2012

TEKMOVANJE ZA ZLATO KUHALNICO

Mentorica: Leandra Mernik

Dosežena priznanja:

srebrna:

Alen Medved, 7.a

Timi Kerhe, 7.a

Rene Roman Heržič, 7.a

LITERARNI NATEČAJI

NARAVNE IN DRUGE NESREČE V MOJI OKOLICI

* Aljaž Jager, 8.a – Nesreča nikoli ne počiva (mentorica: Janja Draškovič)

* Matija Pečnik, 8..b – V mojem kraju se je zgodila nesreča (mentorica: Janja Draškovič)

Z DOMIŠLJIJO NA POTEPU

*Timotej Leich, 3. b, Rok Rozman Marinčič, 3. b, Lora Ferčal, 3. b, Eva Hudin, 3. b, Barbara Gutman, 3. b, Ana Rožanc, 3. b, Rasina Bajsič, 3. b, Nina Gangl, 3. b, Erik Čižič, 3. b, Živa Ornik, 3. b, Nik Čoh, 3. b, Nik Perko, 3. b (mentorica: Simona Kocbek)

*Urša Polše, 6. a, Katarina Paska, 9. a, Ana Poštrak, 9. a (mentorica: Marija Kolarič)

ŽUPANČIČEVA FRULICA

*Ana Marija Zupanič, 9.b

LIKOVNI NATEČAJI

NARAVNE IN DRUGE NESREČE V MOJI OKOLICI

Stella Brvar, Požar v gozdu (mentorica: Jerneja Malec)

TEKMOVANJE ZA NAJBOLJ ČISTE ZOBE

Zlato zobno ščetko so dobili:

- učenci 5. a razreda
- učenci 4. a razreda podružnice Dobrovce

DRŽAVNO TEKMOVANJE MLADIH ČEBELARJEV

Dosežena priznanja:

srebrni:

Ines Lesjak, 8. b

Nika Breznik, 8. b

zlati:

Matija Pečnik, 8. b

Žan Baranašič, 8. a

RAZISKOVALNE NALOGE

Mentorji: Živa Krajnc, Leandra Mernik, Marjan Veček

Raziskovali so:

- Daša Sprinčnik,
- Klemen Bedok,
- Luka Ekart in
- Žan Majhenič.

Za dobro opravljeno delo so prejeli priznanja.

REZULTATI ŠPORTNIH TEKMOVANJ

JESENSKI KROS 2010 - Poljane

REZULTATI:

1. Eva Skaza
2. Nina Krivec
2. Jan Krivec
2. Luka Stopinšek
3. Luka Verbič
5. Luka Ekart
6. Gabrijela Sagadin
6. Julija Sagadin
10. Katja Klep
11. Benjamin Krasniči
19. Kristjan Sagadin
20. Adam Skaza
24. Marko Colnarič
25. Rene Breznik
38. Blaž Cvikl

KOŠARKA – DRŽAVNO PRVENSTVO MLAJŠI PIONIRJI – POLFINALE PIONIRSKEGA FESTIVALA

1. skupina :

Turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž, v sredo, 9.5.2012.

Rezultati tekem:

<u>OŠ MIKLAVŽ</u> : OŠ MAJŠPERK	42 : 31
I. OŠ ROG. SLATINA : OŠ ŠOŠTANJ	33 : 48
OŠ MAJŠPERK : I. OŠ ROGAŠKA SLATINA	46 : 36
<u>OŠ MIKLAVŽ</u> : OŠ ŠOŠTANJ	42 : 52

Končni vrstni red: 1. OŠ Šoštanj, **2. OŠ Miklavž**, 3. OŠ Majšperk 4. 1. OŠ Rogaška Slatina
Med najboljše štiri šole v državi se je uvrstila OŠ ŠOŠTANJ.

MINI ODBOJKA
obmariborskih šol

Šolo so zastopale naslednje učenke: Tonja Čižič, Tina Ulaga, Nastja Stubičar, Ana Sporiš, Zoja Šprah, Tiva Ornik, Lucija Čander, Nina Šubernik, Maša Pogorelec, Tjaša Seljak in Nuša Tušek.

Trener ekipe je bil Boštjan Glodež.

Rezultati:

OŠ Miklavž : OŠ Starše = 3:0 (25:10, 25:8, 25:4)

OŠ J.Glazerja : OŠ Miklavž = 1:2 (8:25, 5:25, 25:15)

OŠ D. Flisa : OŠ Miklavž = 3:0 (25:4, 25:2, 25:19)

Končni vrstni red:

1.mesto – OŠ D. Flisa

2.mesto – OŠ Miklavž

3.mesto – OŠ J. Glazerja

4.mesto – OŠ Starše

Učenke so dosegle 2. mesto in se tako uvrstile na področno tekmovanje.

PLAVANJE IN AKVATLON
Kopališče Pristan

Šolo so zastopali naslednji učenci: brata Anej in Staš Trunk, Erik Čižič (vsi 3. razred), Katarina Hlede Jelen (4. razred), Luka Verbič, David Franci, Adam Skaza, Luka Polše, Luka Stopinšek in Enej Šercer (vsi 5. razred), Timotej Tajhman (6. razred), Luka Ekart, Jan Krivec in Jan Ferš (8. razred) in Eva Skaza (9. razred).

Rezultati plavanja:

1.mesto – Anej Trunk

2.mesto – Katarina Hlede Jelen

2.mesto – Eva Skaza

Rezultati akvatlona:

1.mesto – Eva Skaza

1.mesto – Jan Krivec

1.mesto – Luka Verbič

2.mesto – Luka Ekart

2.mesto – Adam Skaza

ŠOLSKO ŠPORTNO TEKMOVANJE– ODBOJKA (starejše deklice)

Za šolo so tekmovalе naslednje učenke: Damijana Bohl, Maša Brumen (kapetanka), Blanca Koren, Urška Ploj, Patricia Nerat, Lara Droždek, Nina Pahič, Živa Sovič, Lina Jelen, Špela Žgajner in Maja Pernek.

REZULTATI:

OŠ Starše : **OŠ Miklavž** = 0:2

OŠ Selnica : **OŠ Miklavž** = 2:0

OŠ Hoče : **OŠ Miklavž** = 2:0

Deklice so dosegle 3. mesto v skupini.

K O Š A R K A - FINALNI TURNIR STAREJŠI PIONIRJI – MARIBOR OKOLICA

MIKLAVŽ : SELNICA - 36:31

PESNICA : LOVRENC - 8: 32

PESNICA : SELNICA - 5: 27

MIKLAVŽ : LOVRENC - 25: 38

Končni vrstni red:

1. OŠ Lovrenc

2. **OŠ Miklavž**

3. OŠ Selnica

4. OŠ Pesnica

Ekipa OŠ Miklavž:

Aljoša Pukšič, Jan Satler, Fatmir Berisha, Timi Hrenič, Mavricij Želimorski, Nino Lepej, Aljaž Visinski, Timi Kerhe, Alex Premzl, Franko Frankič, Kevin Korošec, Bine Zgaga, Avdyl Haliti, Gašper Šerbinek.

Trenerja : Miro Kalezič, Rok Ozmec.

OSVOJENE SREBRNE MEDALJE.

NOGOMET – STAREJŠI DEČKI OBMARIBORSKO PRVENSTVO

Skupina A: Duplek, Lenart, **Miklavž**, Jakobski dol, Ruše, Sladki vrh

Turnir je bil odigran v OŠ Sladki Vrh

REZULTATI:

OŠ MIKLAVŽ : OŠ LENART 3:0

OŠ SLADKI VRH : OŠ DUPEK 1:2

OŠ MIKLAVŽ : OŠ DUPEK 3:0

OŠ RUŠE : OŠ JAKOBSKI DOL 11:0

OŠ MIKLAVŽ : OŠ RUŠE 1:6

Skupina B: Hoče, Slivnica, Lovrenc, Starše, Pesnica, Selnica, Rače

Turnir je bil v OŠ Rače.

Tekma za 3. mesto:

OŠ MIKLAVŽ : OŠ SLIVNICA 3:2

Finale:

OŠ RUŠE : OŠ PESNICA 3:1

Končni vrstni red:

1. OŠ RUŠE
2. OŠ PESNICA
- 3. OŠ MIKLAVŽ**
4. OŠ SLIVNICA

Šolska ekipa: 1. Tomaž Senčar, 2 Timotej. Polanc, 3. Matjaž Kuri, 4. Aljoša Munda, 5. Jan Krivec, 6. Aljaž Jager, 7. Luka Ekart, 8. Tilen Ploj, 9. Žan Baranašič, 10. Aljoša Flajšman, 11. Jure Nikačević, 12. Leon Vajda.

Vodja: Miro Kalezič, prof. ŠVZ
Ekipa je osvojila bronasto medaljo.

**PODROČNO PRVENSTVO (Štajerska in Pomurje) OŠ V JUDU
Maribor – Lukna**

Judoisti osvojili dve prvi in drugo mesto

Na tekmovanju so nastopili trije učenci OŠ Miklavž na Dravskem polju in dosegli izredno lepe rezultate:

David Kraljič je dosegel v kategoriji mlajših dečkov U13 (- 60 kg) 2. mesto

Julijan Velišček je dosegel v kategoriji mlajših dečkov U13 (- 42 kg) 1. mesto

Tamara Kraljič je dosegla v kategoriji starejših deklic U15 (+ 63 kg) 1. mesto in se tako uvrstila na državno prvenstvo v OŠ v judu (državno prvenstvo je le za kategorijo U15).

**KOŠARKA – OBČINSKO PRVENSTVO
MLAJŠI PIONIRJI – MARIBOR OKOLICA**

2. skupina

Sodelujoče šole : OŠ Miklavž, OŠ Lovrenc na Pohorju, OŠ Slivnica

Rezultati turnirja:

OŠ MIKLAVŽ : OŠ SLIVNICA	49:11
OŠ SLIVNICA : OŠ LOVRENC	18: 37
OŠ MIKLAVŽ : OŠ LOVRENC	44: 27

Ekipa naše šole: Nino Lepej, Aljaž Visinski, Alex Premzl, Timi Kerhe, Franko Frankič, Gašper Šerbinek, Tilen Plošinjak, Bian Rajzer, Kevin Korošec, Matic Brunec, Adam Skaza, Bobo Wochl, Luka Stopinšek, Luka Verbič, Rikardo Avgustini

Trenerja ekipe: Miro Kalezič, Rok Ozmec
Naši najmlajši so dvakrat zmagali in se uvrstili na finalni turnir.

KOŠARKA

PODROČNO PRVENSTVO – ML. PIONIRJI

Finalni turnir za prvaka mesta Maribor

OŠ MIKLAVŽ : OŠ BOJANA ILICHA	52: 40
OŠ SLADKI VRH : OŠ SLAVE KLAVORE	12: 39
OŠ SLADKI VRH : OŠ BOJANA ILICHA	17: 27
OŠ MIKLAVŽ : OŠ SLAVE KLAVORE	27: 37

Končni vrstni red:

1.OŠ Slave Klavore	3 3 0	122: 64	6	+ 58
2. OŠ Miklavž	321115:	85	5	+ 30
3. OŠ Bojana Ilicha	1 0 1	92: 115	4	- 23
4. OŠ Sladki Vrh	1 0 1	37: 93	3	- 56

Ekipa naše šole: Nino LEPEJ, Aljaž VISINSKI, Alex PREMZL, Timi KERHE, Franko FRANKIČ, Tilen PLOŠINJAK, Bian RAJZER, Kevin KOROŠEC, Matic BRUNEC, Adam SKAZA, Bobo WOCHL, Luka STOPINŠEK, Luka VERBIČ, Bine ZGAGA, Rikardo AVGUSTINI.

Osvojena srebrna medalja in uvrstitev na državno prvenstvo.

SPOMLADANSKI KROS

- 1.mesto: Jan Krivec
3. mesto: Aljaž Hedl
4. mesto: Žiga Zagoranski
5. mesto: Gašper Pečnik in Julija Sagadin
7. mesto: Samo Staklenac
8. mesto: Žan Sprinčnik
10. mesto: Andreja Čander
- 11.mesto: Nace Siter
12. mesto: Tina Skledar
13. mesto: Staš Kačičnik Hasanovič
14. mesto: Nejc Hedl
15. mesto: Vita Kajšler
17. mesto: Rebeka Beranič
19. mesto: Naj Jelen
20. mesto: Urška Bajrič
23. mesto: Kristijan Sagadin in Jakob Berglez
28. mesto: Urban Kamplet

**KOŠARKA – MLAJŠI PIONIRJI
DRŽAVNO PRVENSTVO
PIONIRSKI FINALE POLFINALE**

OŠ OLGE MEGLIČ	:	OŠ RADLJE	45 : 35
OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ I. MUR SOBOTA	38 : 25
OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ RADLJE	59 : 55
OŠ OLGE MEGLIČ	:	OŠ I. MUR SOBOTA	36 : 31

V polfinale državnega prvenstva sta se uvrstili OŠ Miklavž in OŠ O. Meglič.

Ekipa naše šole: Nino LEPEJ, Aljaž VISINSKI, Alex PREMZL, Gašper ŠERBINEK, Timi KERHE, Franko FRANKIČ, Bine ZGAGA, Tilen PLOŠINJAK, Matic BRUNEC, Adam SKAZA, Bobo WOCHL, Luka STOPINŠEK, Marko GUTMAN

Vodja ekipe: Miro KALEZIČ

**KOŠARKA – DRŽAVNO PRVENSTVO
MLAJŠI PIONIRJI - POLFINALE PIONIRSKEGA FESTIVALA**

1.skupina :

Turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž.

Rezultati tekem:

OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ MAJŠPERK	42 : 31
I. OŠ ROG. SLATINA	:	OŠ ŠOŠTANJ	33 : 48
OŠ MAJŠPERK	:	I. OŠ ROGAŠKA SLATINA	46 : 36

OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ ŠOŠTANJ	42 : 52
-------------------	---	------------	---------

Končni vrstni red: 1. OŠ Šoštanj, **2. OŠ Miklavž**, 3. OŠ Majšperk 4. 1. OŠ Rogaška Slatina

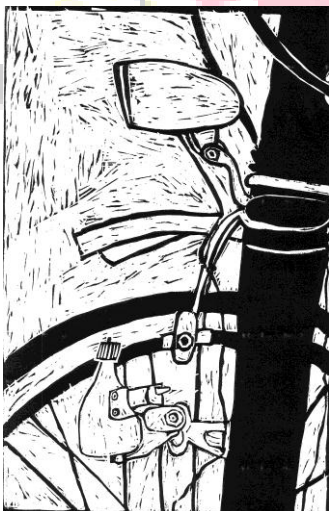
ŠOLSKI PLESNI FESTIVAL

Področno tekmovanje

Našo šolo so zastopale:

Daša Sprinčnik, 7. b, Urška Ploj, 8. a, Urška Bračko, 8. a, Nuša Pečlin, 8. a
Urška Bračko se je uvrstila med 24 najboljših plesalcev.

Nina Krivec, 9. b

Tamara Kraljić, 9. b

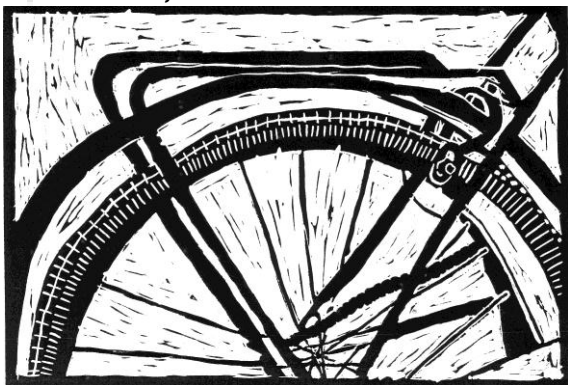
Katarina Paska, 9. a

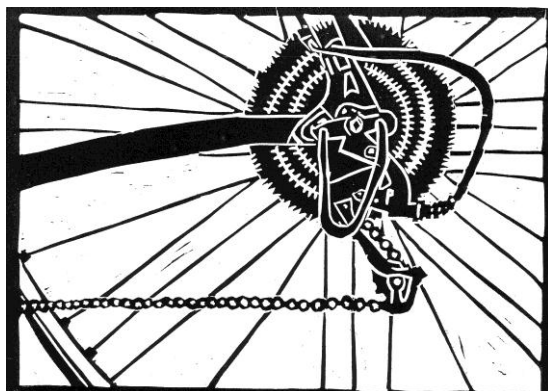
Mia Sinovec, 7. b

Nuša Ladić, 9. a

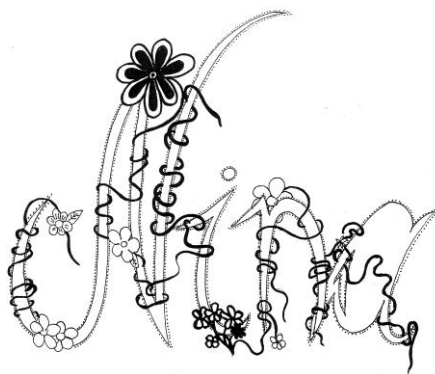
Tina Šušteršič, 9. a

Jan Satler, 9. a

Sergej Podkrajšek, 7. b

Nina Krivec, 9. b

Ela Viher, 6. a

Dejan Bogovič, 9. b